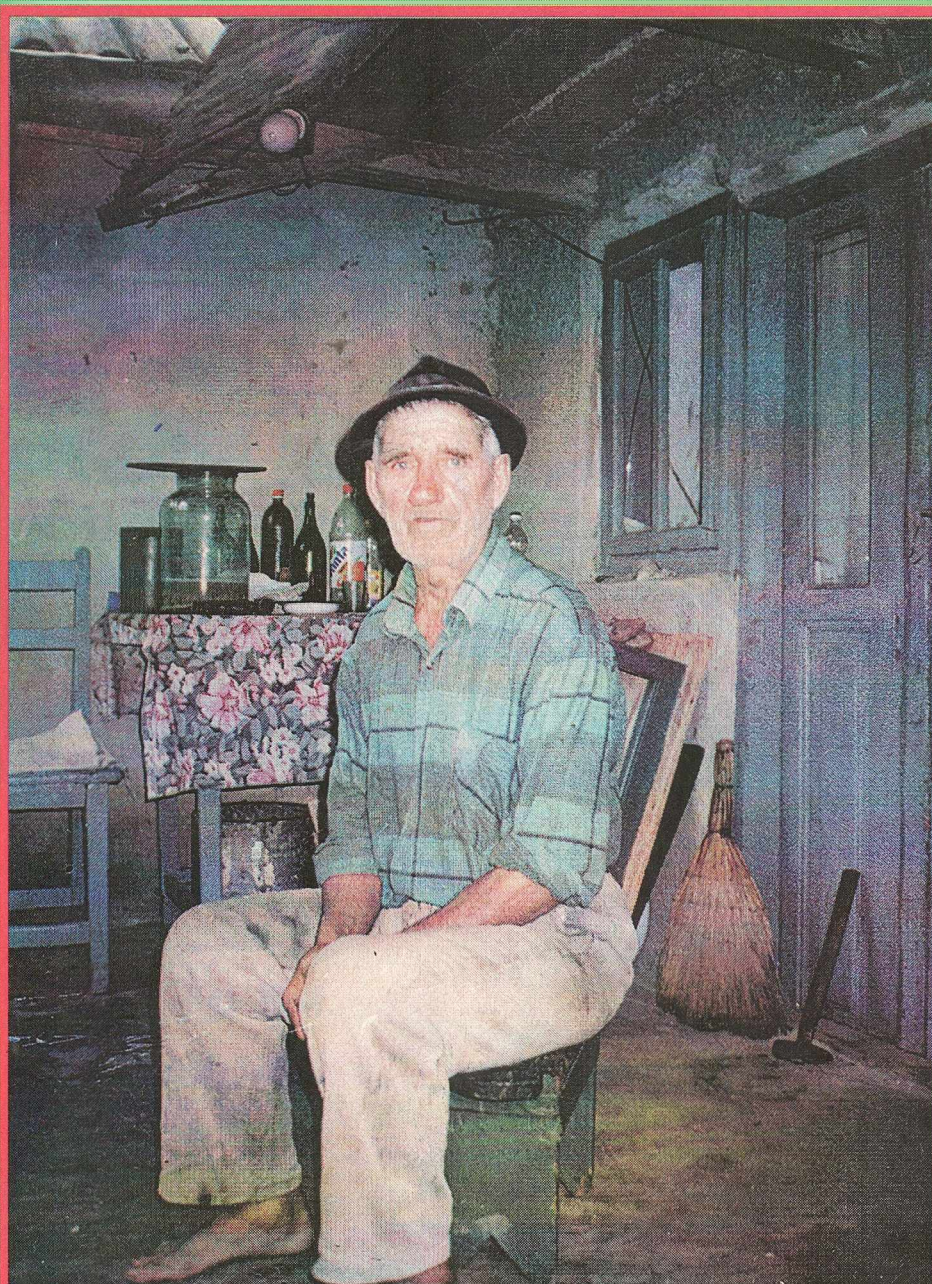

24 Flacăra 8

anul 1997

Revistă fondată în 1911 de C. Banu

Document

06 Istoria ca un coșmar

10.1185

pag. 2-3

Exclusivitate FLACĂRA

**Bill Clinton
avea indicații
să ia palincă!**

pag. 9

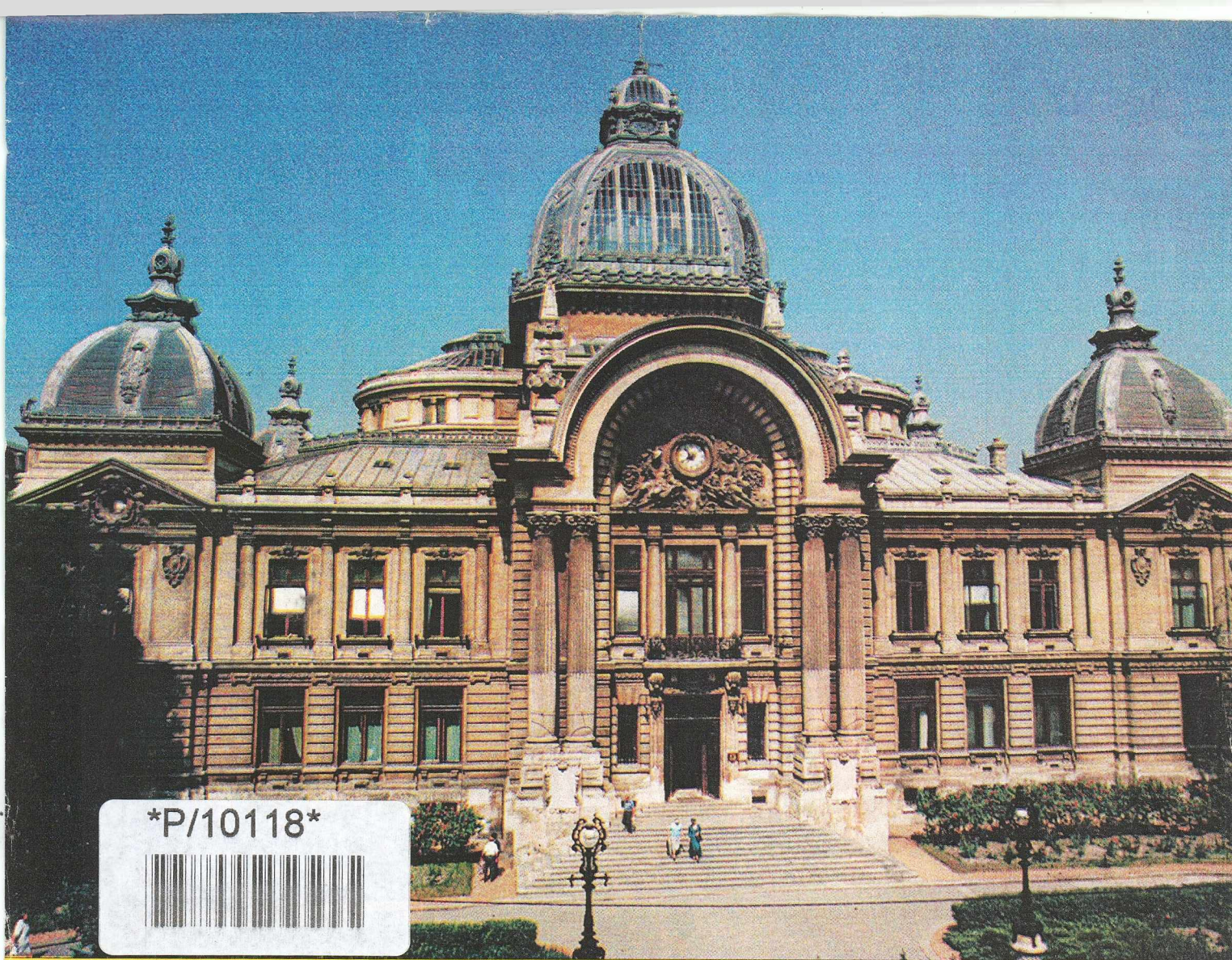
**Lumea
multipolară?**

pag. 4-5

**Când
fotograful dă
mâna
pictorului**

pag. 20

P/10118

Casa de Economii și Consemnațiuni

Fondată la 1864

Vă oferă:

Obligațiunile C.E.C. cu câștiguri - Serie Nouă

Obligațiunile C.E.C. cu câștiguri - Serie Nouă - au valori de 100.000 lei, 50.000 lei, 25.000 lei și 10.000 lei.

Obligațiunea de bază este obligațiunea de 100.000 lei. Obligațiunea de 50.000 lei, 25.000 lei și 10.000 lei sunt fracțiuni ale obligațiunii de bază și dau dreptul la $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, respectiv $\frac{1}{10}$ din câștigul care revine obligațiunii de bază.

Dobânda la obligațiunile C.E.C. cu câștiguri - Serie Nouă - se plătește sub formă de câștiguri în numerar prin trageri la sorți lunare.

Vânzarea și cumpărarea obligațiunilor

C.E.C. cu câștiguri - Serie Nouă - se efectuează de unitățile C.E.C.

Plata câștigurilor la depunerile pe obligațiunile C.E.C. - Serie Nouă - se efectuează de sucursalele și filialele C.E.C. prin identificarea câștigătorului.

Obligațiunile C.E.C. cu câștiguri sunt instrumente de economisire la purtător.

Unitățile C.E.C. nu înlocuiesc obligațiunile C.E.C. pierdute sau sustrate și nu dau relații în legătură cu operațiunile efectuate pe obligațiuni C.E.C.

SUMAR

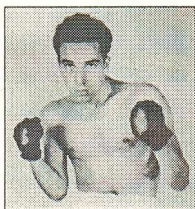
● Transplantul – ultima șansă

pag. 6 - 7

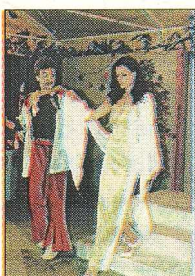
● Tinerețea lui Sergiu Nicolaescu

pag. 10

● Festivalul Afinatei

pag. 14

● Mircea Dinescu chiar lucrează

pag. 15

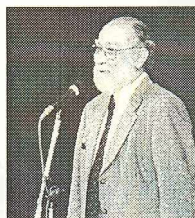
● De jur-împrejurul ecranului

pag. 16-17

● Radu Penciulescu – inedit

pag. 18

● Alex. Ștefănescu și Mașina de scris

pag. 22-23

● Steaua răzună Naționala

pag. 27

George Anion

Cea mai mare umilință din viața unui bărbat

De-a lungul istoriei omenirii, multe și felurite umilințe a cunoscut un bărbat: pe câmpurile de luptă – când l-au biruit dușmani mai puternici; în orașele învingătoare – când l-au târât în lanțuri pe străzi plin de răni și împrăștiat cu injurii de o mulțime nătângă și nemiloasă; în arenele de gladiatori – când a fost silit să-și omoare adversarul ca să scape cu viață, simțind ovațiile spectatorilor în delir ca pe niște palme; în beciurile torționarilor – când a recunoscut fapte și vorbe care nu-i aparțineau sau și-a trădat prietenii de idealuri; în armată – când superiori complexați și-au bătut joc de el cu ordine absurde; la masa unor tratative – când partenerii de convorbiri i-au dictat hotărârea lor irevocabilă; pe terenurile de sport – când ceilalți concurenți i-au luat-o înainte; la serviciu – când șefi cu plăcerea de a chinui l-au terorizat; la o coadă la pâine – când o țăță l-a făcut de doi bani dintr-un incident neînsemnat; la un examen – când profesorii au dorit cu tot dinadinsul să se arate mai grozavi decât el; în dragoste – când femei și-au râs de credulitatea lui; într-o ședință – când a fost acuzat pe nedrept; pe stradă – când bogătani l-au stropit cu noroi trecând în mașini luxoase sau când derbedei s-au agățat de el din senin și l-au snopit în bătaie; într-o dispută televizată – când cineva mai spornic la vorbă și mai cu tupeu nu l-a lăsat nici să deschidă gura; la o întâlnire cu foștii colegi de liceu – când cineva care a avut șansa să ajungă în vârful piramidei sociale l-a privit ca pe o gânănie.

Dar cea mai mare umilință la care poate fi supus este cu totul alta, sfâșietoare, imposibil de suportat, singura care îl face cu adevărat să dorească să i se caște pământul sub picioare și să dispară în neant; atunci când copilul său, jinduind la o jucărie zărită într-o vitrină, sau la o carte frumos colorată, sau la o prăjitură, îl constrânge să-și plece capul ca un vinovat fără drept de apel și, simțind un nod în gât, abia reușește să îngaime: n-are tata bani.

Istoria ca un coșmar

Anii '50... Un personaj enigmatic, colonelul Fluture din Bârlad. Un cunoscut luptător anti-comunist din Vinderei, învățătorul Vânaș, care deja fusese arestat și făcuse pușcărie pentru vederile sale. Sub conducerea colonelului, învățătorul Vânaș și ceilalți capi ai satului, preotul, dascălul, morarul și țărani înstăriți inițiază o organizație ilegală, Mișcarea Oamenilor Dreptății.

Au arme și un aparat de radio la care ascultă posturile străine. Vor să-i alunge pe comuniști din satul lor și din țară. Se opun colectivizării. Sunt prinși, judecați și condamnați. Unii mor în pușcărie. Ceilalți reușesc să supraviețuiască dar nu vor scăpa niciodată de coșmarul urmăririi. În 1997, din toți cei 16 membri, mai trăiesc doar doi, învățătorul Vânaș, grav bolnav, imposibil de găsit, și Anton Neamțu, un țăran ajuns la 79 de ani.

Povestea lui, aidoma altor povești ale oamenilor ce s-au opus regimului de teroare comunistă, are, pe de o parte, valoarea unui document istoric, iar pe de altă parte, valoarea unei reparații morale pentru toți cei care au suferit în acei ani de opresiune.

Istoria grupului de partizani din satul moldovenesc Vinderei am aflat-o pentru prima dată de la Gheorghe Hotnoga, martor al evenimentelor din tulburata perioadă a sfârșitului deceniului al cincilea. În acea vreme Gheorghe Hotnoga avea 20 de ani, dar își mai amintește episoadele de teroare la care a fost supus satul, desprinse, parcă, dintr-un film de acțiune. Personajele negative – securiști. Eroii – un mic grup de oameni, capii satului. Acțiunea – anchete, percheziții, urmăriri, focuri de armă, arestări, bătăi crunte. „Într-o noapte, povestește Gheorghe Hotnoga, au rânit toate fântânile din sat după arme. Vecinului meu, Mitrea Strat, i-au găsit un automat. Era învelit în hârtie, plin de vaselină și băgat în toaletă, în murdărie... Altă dată prin 1950, eram la școală, învățam. Ne preda soția lui Vânaș când, în fața școlii, oprește un GAZ plin cu securiști. Domnul Vânaș a fugit la vale și aștia cu GAZ-ul după el. A fost o urmărire peste dealuri, securiștii trăgeau cu pistoalele după el... Până la urmă a intrat în casă la cineva, l-au împușcat în picior și l-au arestat“.

Îl întreb câți au mai rămas în viață și îmi răspunde că numai doi, Vânaș – grav bolnav, locuiește în Bârlad sau în alt oraș din zonă – și Anton Neamțu. Îl rog să mă ducă la el să-i iau un interviu.

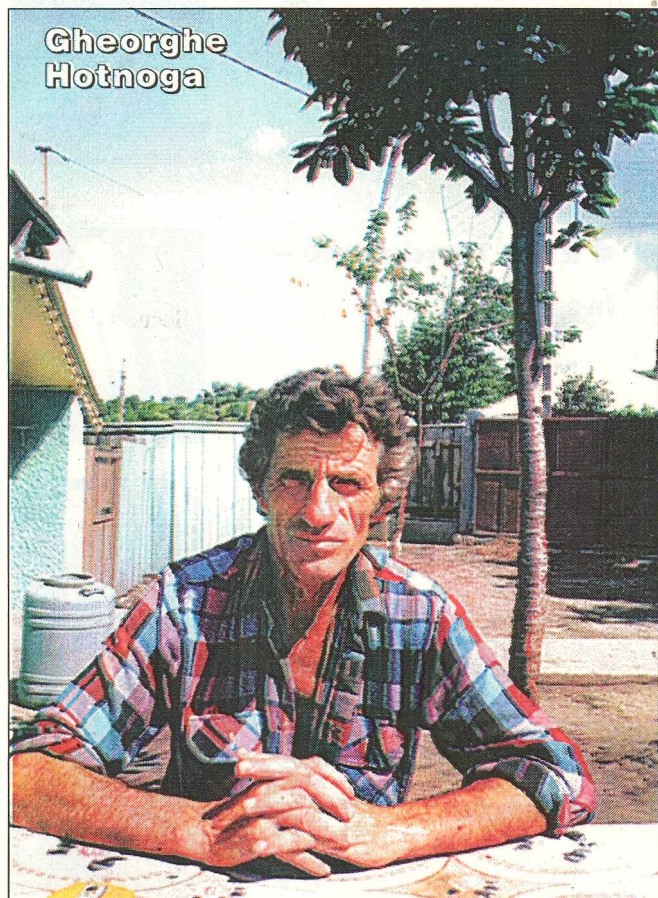
Ajungem în fața unei case mici, a unui om nu foarte înstărit. Un bătrân, încă în putere, deschide poarta și ne primește înăuntru. E desculț, puțin

speriat de reportofon. Ochii i se întristează puțin când îi spun motivul vizitei mele. Ar fi vrut să vorbească despre necazurile cu pământul, cu impozitele. Îi e greu să-și amintească de niște lucruri pe care le-ar dori uitate pe vecie. Totuși începe să-și depene istoria ca și cum mi-ar povesti un coșmar...

Vorbeam contra regimului, bineînțeles!

„Mă numesc Neamțu Anton și sunt de fel din Vinderei. Am 79 de ani. Prima dată am fost arestat pe 17 decembrie 1960, pe când lucram la revizia de vagoane Galați. Mi-au spus să mă prezint în biroul șefului... Când am ajuns acolo, l-am văzut pe Chiriac, instructorul nostru de partid, un militar și un civil. Chiriac le-a spus celorlalți: «Dacă aveți nevoie de ceva informații de la dânsul, eu ies și stau la ușă să nu intre nimeni. Nu vă deranjează nimeni!»“

Gheorghe Hotnoga

Se oprește puțin din povestire. Tace. Se uită speriat în jur ca și cum ar retrăi scenele de acum aproape 40 de ani. Îmi spune că l-au dus imediat la Securitate, pentru anchetă. „Am stat 9 luni de zile la Securitate. Ne-au bătut... Ne-au torturat... Ne legau mâinile la ceafă și ne puneau cu fața în jos pe două scaune. Apoi, ne băteau cum le venea lor mai bine... Doamne iartă-mă...”

Îl întreb de ce l-au arestat. Zâmbește ușor: „Am fost reclamat de cumnată-meu. Nu mă înțelegeam prea bine cu el. Vroia să mă dea afară din casă, să-i rămână lui. A zis că am aparat de radio fără fir și pistol cu 52 de focuri. De fapt aveam un receptor nemțesc obișnuit, AEG, care funcționa și fără antenă. Pistol? De unde pistol, Doamne iartă-mă! N-am avut așa ceva. Ba, le-am zis și că

prin '52, într-o seară, a venit la mine un vecin, Moș Chitruc, și mi-a zis: «Uite, bre, ce-am găsit!» Era o armă, un automat, nu știu exact... Când am văzut, i-am zis «Ieși (...) dacă mai vii pe-aici cu de-astea, te omor!» Securiștii l-au anchetat pe Chitruc, ăsta a confirmat și, gata, cu pistolul am lichidat-o! M-au luat cu audierea posturilor. «Ce posturi ascultai?» Zic: «Păi, Anglia și America și Madridul...», «Da' Moscova?»

Un nou zâmbet îi luminează figura și continuă pe un ton mai relaxat: „Pe urmă, m-au întors pe partea cealaltă: că le comentam, că le făceam, că le dregeam... Că spuneam la alții ce ziceau americanii... Au zis că ascultam posturi imperialiste în mod organizat cu chiaburul Ghiță Bumbari, cu popa Alexandru, cu Neculai Niță și cu Mitrea Strat...”

Îl întreb ce făceau de fapt. Se uită la mine cu mirare. Îmi răspunde: „Nu făceam nimic. Ne mai întâlneam, ascultam aparatul, vorbeam, atât făceam... Vorbeam contra regimului, bineînțeles!”

Era, așa, un fel de disperare...

„Ei, ceilalți, erau organizați sub conducerea unui colonel din Bîrlad, Fluture, pe care nici măcar nu l-am văzut vreodată. Pe mine mă foloseau fiindcă aveam radio... Ziceau că, în caz de revoltă, să ies cu radioul în stradă ca să asculte toată lumea ce se spune dincolo. Eu abia la proces am aflat cum se chema organizația: M.O.D.R. — Mișcarea Oamenilor Dreptății din România. Știți, ei sperau să dărâme regimul... Era, așa, un fel de disperare...”. Se oprește puțin din povestire, se uită în jos, parcă ar încerca să-și adune gândurile: „Ei aveau intenția să înceapă oarecum, o tulburare, o revoltă. Eu trebuia, atunci, să informez lumea cu știrile de afară... Țin minte că la anchetă m-au întrebat de numele organizației. Pe atunci, habar n-aveam, așa că securistul mi-a dat o palmă atât de tare încât mi-a rupt un dinte și atunci am amețit. Apoi m-a udat cu apă de mi-am revenit și mi-a spus: «Eu te omor și tot eu te înviu!». Asta nu pot să uit...”

Povestirea lui Anton Neamțu continuă. Cum i-au percheziționat casa, cum au anchetat-o pe soția lui, cum a fost procesul și condamnarea la 15 ani de muncă silnică, eliberarea cu decretul lui Dej în 1964... Aceasta era „ordinea firească” a lucrurilor din vremea aceea. Îl mai întreb un singur lucru, dacă, după ieșirea din închisoare, din lagărul de muncă din Insula Mare a Brăilei, s-a mai întâlnit cu vechii prieteni. O lucire de regret și, poate, și de teamă se zărește în ochii bătrânului din fața mea. Spune: „Nu. Nu mai era nevoie... Ne era frică pentru că eram urmăriți. Ne era frică...”

Mai este posibilă o lume multipolară?

Deliberările și deciziile cu privire la admiterea noilor candidați pentru începerea negocierilor de aderare la NATO au scos încă o dată în evidență rolul hotărâtor al S.U.A. în această organizație și în lumea occidentală. Există chiar observatori care spun că anunțarea precipitată de către Casa Albă a celor trei candidați favoriți s-a făcut tocmai pentru a se pune capăt jocului speculațiilor lansate dintr-o capitală sau alta a Europei, care avansau alte scenarii. În rolul lor de superputere, S.U.A. se simt însă incomodate, și unele semne indică faptul că la Casa Albă s-ar dori o lume multipolară. Dar mai este posibilă o asemenea lume?

Bush și noua ordine mondială

În 1991, după invazia în Irak și în plin proces de disoluție a vechiului lagăr comunist condus de Moscova, președintele de atunci al

Manifestație de protest la New York la anunțarea „noii ordini mondiale” de către fostul președinte Bush

dinainte și mai ales de după cel de-al doilea război mondial. În accepțiunea lui Bush, noțiunea avea însă o semnificație precisă. După dizolvarea Tratatului de la Varșovia și încheierea războiului rece, lumea ajunsese în faza triumfului democrațiilor de tip occidental, în care rolul de dirijor sau de prim solist urma să fie asigurat de S.U.A. În viziunea fostului președinte, care este încă persistentă în politica pe care o face Casa Albă, este posibilă o antantă internațională prin preluarea de către singura superputere a lumii a rolului neapărat de jandarm mondial (un alt concept mai vechi al politicii americane), ci de factor care să contribuie la stingerea crizelor regionale și la disciplinarea agresorilor care pot fi aduși la pace. Pax americana, firește.

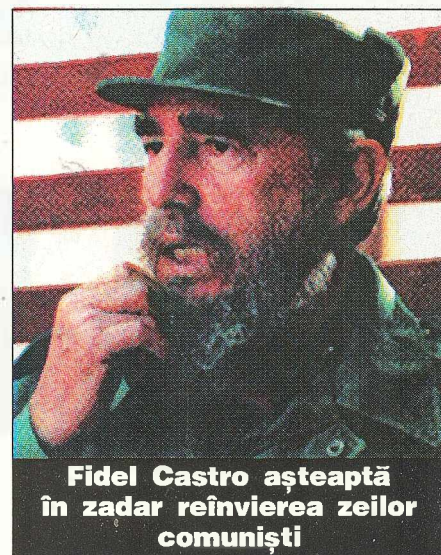
De la Bush încoece s-a dovedit însă că acest rol nu este chiar atât de ușor. Misiunea O.N.U. din Somalia, patronată de S.U.A., a fost un semieșec; războiul „Furtună în deșert”, condus de americani, nu a dus la finalul așteptat, și astăzi încă Irakul și vecinii săi sunt într-o stare de semibeligeranță. În Bosnia intervenția americană a scos, este drept, în evidență, neputința europenilor de a face pace într-o zonă de conflict a continentului. Dar pacea de la Dayton nu a fost una perfectă. Iar

vânătoarea criminalilor de război din Republica Srbska și situația politică instabilă din Serbia dovedesc că nici autoritatea determinantă a Washingtonului nu mai constituie garanția sigură a atingerii păcii.

Situația din Afganistan sau Iran, cea din Orientul Mijlociu ori din Kampuchea arată că anumite stări conflictuale se cronicizează și nu pot fi limpezite nici în condițiile acestei noi ordini.

Micile mari puteri

În noile condiții apărute la începutul ultimului deceniu al acestui secol, S.U.A. dețin într-adevăr rolul precumpănitor în politica mondială. În locul unei lumi bipolare (dominate militar de NATO și de Tratatul de la Varșovia) a apărut o lume cu un singur pol militar major: S.U.A., și alți poli de putere economică și politică, reali sau virtuali. În zona euro-asiatică, Rusia vrea să-și

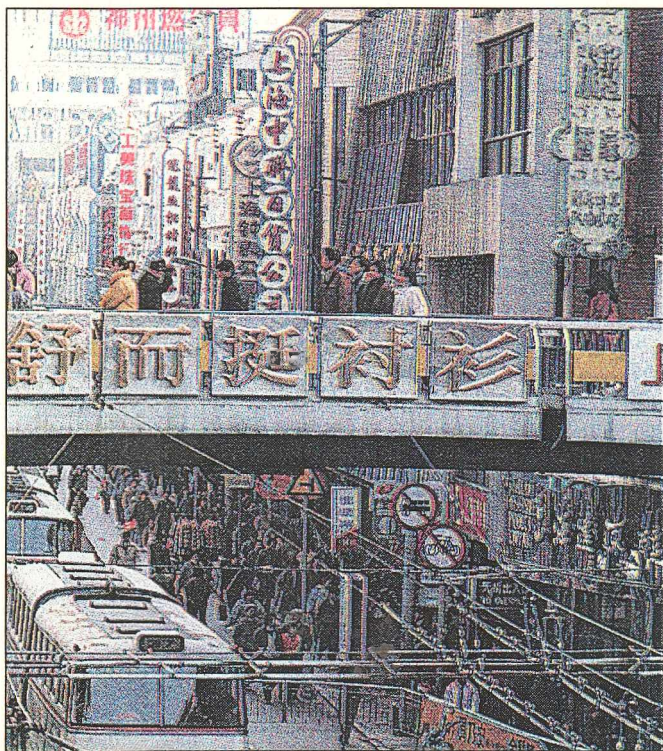
Fidel Castro așteaptă în zadar reînvierea zeilor comuniști

păstreze statutul de mare putere. Insuccesul Kremlinului în campania de opoziție la extinderea NATO a fost compensat de admiterea (cu susținerea discretă a S.U.A.) a Rusiei în clubul celor mai industrializate state, care s-a transformat din G 7 în G 8. Slăbită economic, izolată politic, Rusia rămâne totuși o mare forță în Europa, contrabalansând într-un fel o Germanie, devenită prea puternică. Vrând să contracareze extinderea NATO, Rusia a încercat să resuscite C.S.I., dar n-a izbutit decât o alianță cam ambiguă cu Belarus. Amenințările Kremlinului de a crea o altă alianță n-au nici o șansă reală, așa că liderii de la Kremlin nu fac decât să se readapteze la noile realități. Iar una dintre aceste realități este o Europă occidentală tot mai puternică. Uniunea Europeană, în pofida avansării greoaie a instituțiilor sale, se pregătește să ajungă în pragul mileniului următor la un număr de peste 20 de membri.

La inaugurarea primului său mandat, Bill Clinton era conștient că e în fruntea singurei superputeri a lumii

S.U.A., George Bush, declara că trimiterea trupelor în Golf constituie „primul test” către o „nouă ordine mondială care anunță o nouă lume”. Termenul de nouă ordine a fost folosit de mai multe ori în retorica politică de

Prin dinamism și disciplină, China (aici, imagini din Shanghai) poate fi un nou pol al lumii de mâine

Unii văd și un vector militar al noii Europe, în care Germania joacă rolul principal. Oricum, ideea unei Europe federale pare tot mai îndepărtată, în pofida transparenței granițelor pe care unii comentatori o consideră ca o caracteristică a secolului următor. Dar până să se întâmple acest proces, în alte locuri din lume se constată, din contră, o afirmare violentă a naționalismelor, un fel de tribalism al lumii moderne. Fenomen atestabil nu numai în Asia sau Africa, dar și în Europa.

Dacă Europa este un posibil pol economic puternic al lumii de mâine, un altul îl reprezintă Asia. Japonia și noii dragoni asi-

atici (Taiwan, Singapore, până de curând Hong Kong) sunt deja prezențele cele mai dinamice pe piața comercială mondială. China a luat un start lung și poate mai greoi, dar mulți analiști o văd ca pe o mare sfidare a lumii de mâine. Realipirea de facto a Hong Kongului, cu tot tam-tamul propagandistic, poate să anunțe, în câțiva ani, o apropiere între China și Taiwan. Cu toate că autoritățile de la Taipei resping în ruptul capului ideea lui Deng Xiaoping a unei Chine și două sisteme. În afară de faptul că este o mare putere economică, China conduce totuși micul pluton al pușinelor țări care mai îmbrățișează ideile

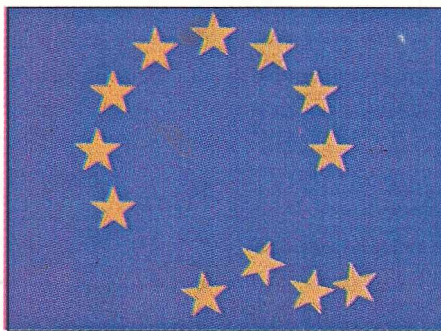
comuniste. Dar criza adâncă din Coreea de Nord, supraviețuirea cu ștreangul de gât a Cubei, încercarea de reorientare economică a Vietnamului și chiar experiența chineză a regiunilor speciale, dovedesc că, de fapt, vechile idei comuniste au fost abandonate. Alternativa țărilor nealiniat este o altă idee părăsită.

Rămâne cu adevărat importantă o apropiere între Moscova și Beijing, pe care ultimele contacte dintre cele două părți au ținut să o sublinieze exact în momentul extinderii NATO. „Indisciplină” repetată a Beijingului în probleme ce țin de respectarea drepturilor

omului („în această problemă preocuparea noastră este să asigurăm hrana la 1,3 miliarde de persoane”, declara cu aplomb o oficialitate de la Beijing), ca și iritarea sa față de apropierea dintre Washington și Taipei, demonstrează că, în pragul celui de-al treilea mileniu, China este cu adevărat un mare pol al acestei lumi.

Ce construcții sunt posibile?

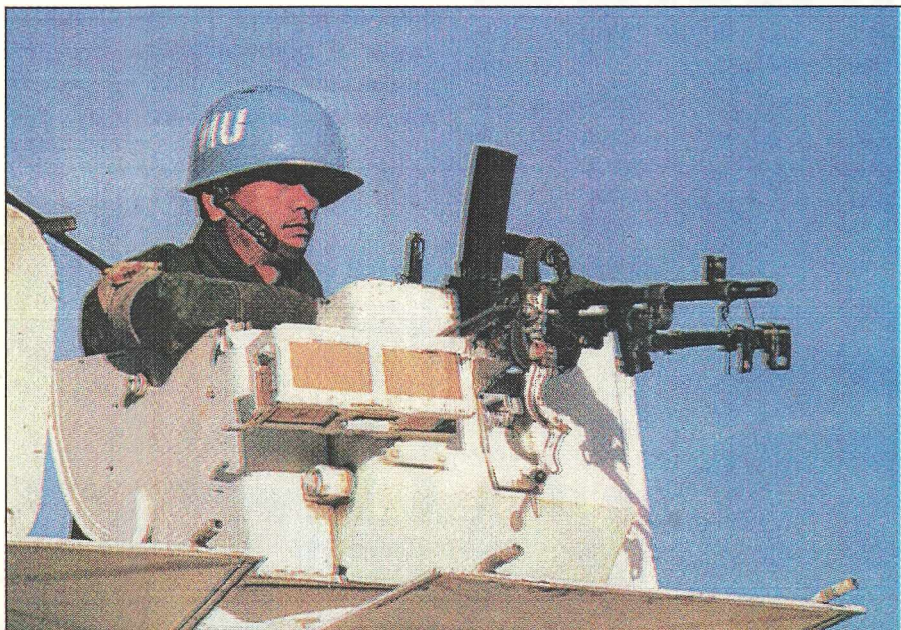
În această lume în mișcare, câteva tendințe sunt interesant de urmărit. O.N.U., care, ca organism creat de puterile învingătoare după al doilea război mondial, încearcă să-și supraviețuiască, dorește să mărească numărul de membri permanenți ai Consiliului de Securitate. În acest grup ar putea fi incluse Germania, Japonia, poate un mare stat african și un altul din America Latină. Sfidarea islamică va rămâne la ordinea zilei în secolul următor. De fapt, așa cum au arătat-o evenimentele din Iran, Irak, Algeria sau chiar Turcia, statele islamice – fără a deveni un pol al lumii de mâine – ar

În opinia unora, U.E. nu reușește să devină o forță unitară

putea să rămână una dintre marile sale preocupări. Pe de altă parte, în diverse zone ale globului se încearcă diferite scheme de cooperare de genul celei reușite de Uniunea Europeană. Așa a apărut ASEAN în Asia sau organizația de cooperare dintre S.U.A., Mexic și Canada. Redistribuirea puterii în lume este în curs.

Din acest punct de vedere, eforturile României de a se integra atât în NATO cât și în Uniunea Europeană (până acum fără succesul scontat) reprezintă un demers necesar și oportun pentru a face față unei lumi tot mai interdependente. Până să se dea răspunsul dacă este posibilă o lume cu un singur pol și dacă S.U.A. sunt capabile să-și asume singure un asemenea rol, rămân de configurat sisteme de cooperare regională, semn nu numai al interdependențelor amintite, cât și al mobilității acestei lumi care se pregătește pentru un nou secol și un nou mileniu.

Forțele O.N.U. nu pot avea decât un rol limitat în focarele de criză din lume

Transplantul - ultima șansă

□ De vorbă cu conf. dr. Irinel Popescu, președintele Fundației de transplant-București

Morții ne-ar putea ajuta

- Domnule conferențiar, vă propun să începem această discuție cu o scurtă descriere a situației transplanturilor în România.

- Situația transplanturilor în România, comparativ cu celelalte țări europene, se apropie de situația PIB. Deci suntem la fel de în urmă ca și la capitolul economie. Până acum s-au făcut doar 160 de transplanturi de rinichi la Cluj, 50 la București și un singur transplant de ficat, probabil știți, căruia pacientul nu i-a supraviețuit. Nu s-a făcut nici un transplant cardiac și nici un transplant de pancreas. Evident că restul țărilor europene sunt mult mai avansate, Ungaria, de pildă, face cel puțin 12 transplanturi de ficat pe an, Cehia mai multe, Polonia și mai multe... Transplantul de rinichi este un procedeu curent în celelalte țări.

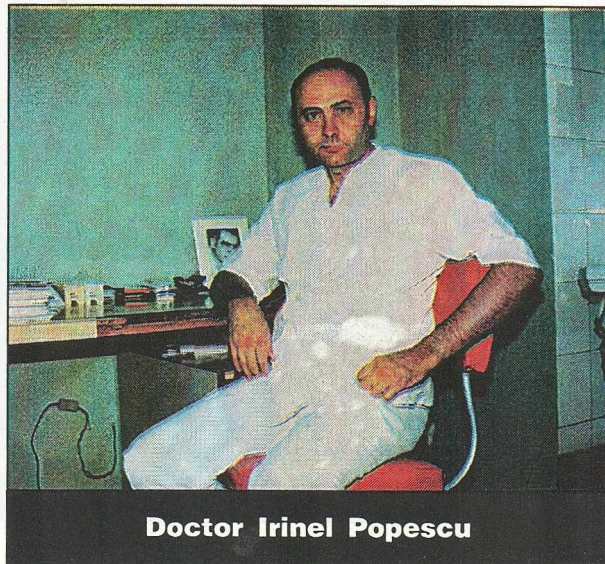
- Față de această situație, necesitățile de transplant din România ar fi mult mai mari?

- Categoric. În ceea ce privește transplantul de rinichi, cifra este ușor de estimat, pentru că orice bolnav care se află pe dializă este un potențial beneficiar al transplantului. În România sunt aproximativ 1.000 de bolnavi aflați pe dializă

și încă două-trei mii care așteaptă la rând, pentru că aparatele de dializă sunt insuficiente. Și la ficat sunt necesități foarte mari, în România mor destui pacienți cu ciroză hepatică în stadiu terminal, care ar putea fi salvați doar prin transplant. Ca să nu mai vorbim de afecțiunile cardiace...

- Căror necesități și-a propus să răspundă Fundația de transplant - București?

- Fundația a fost înființată în urmă cu câteva săptămâni și intenționează să organizeze activitatea de transplant pe raza municipiului București, pornind de la ideea că un program național de transplant se poate construi cel mai bine dacă există, deja, programe regionale. Noi ne-am propus, în primul rând, creșterea numărului de donatori de organe. În acest sens, colaborarea cu serviciile de terapie intensivă este obligatorie, pentru că aici se găsesc bolnavii aflați în ceea ce se numește stare de moarte cerebrală, de la care se pot recolta organe. Identificarea acestor potențiali donatori este o primă etapă, urmată de monitorizarea și susținerea pacienților aflați în

Doctor Irinel Popescu

moarte cerebrală. Dacă un astfel de pacient nu este foarte corect tratat, deși cerebral este mort, dacă celelalte funcții nu sunt bine susținute, recoltarea de organe devine imposibilă.

Un al doilea aspect se leagă de consimțământul familiei, obligatoriu prin Legea românească de transplant. Aici este nevoie de o muncă de educație susținută, trebuie explicat faptul că moartea cerebrală este o moarte ireversibilă, este o moarte autentică - pe de o parte - și că donarea este un act de generozitate înscris în spiritul tradiției creștine și al responsabilității civice, pe de altă parte. Fiecare dintre noi poate fi pus în situația de-a dona, la fel cum

Spitalul Fundeni

fiecare poate avea nevoie de un transplant la un moment dat. Fără înțelegerea acestei realități, o comunitate nu poate progresa și uneori nu poate nici supraviețui.

Comerțul cu organe este interzis

– Câte donări de acest fel există în România?

– În acest an am avut 10 donatori potențiali și până la urmă am reușit să recoltăm doar de la 2. Unii pacienți erau într-o stare foarte critică, incompatibilă cu donarea, pentru alții nu am obținut acordul familiei.

– Puteți să ne spuneți câteva lucruri și despre donatorii vii?

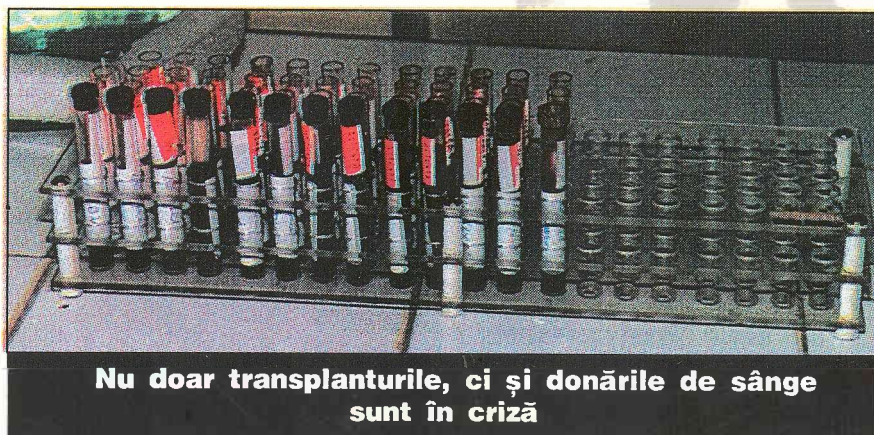
– Transplantul poate fi făcut și cu organe de la donatori vii, în cazul rinichilor, cele mai indicate fiind rudele, pentru că au o configurație genetică apropiată și nu pot fi bănuite de interese materiale. Donatorii neînrușiți se acceptă numai în baza unor relații afective și a unor interese comune – între soți, de pildă – fiindcă legea pedepsește orice interes financiar legat de transplant. Nu se pot preleva organe de la donatori vii pentru a fi transplantate contra unei remunerații.

– În România există oameni disperați, care au anunțat, în presă, că vor să-și vândă un rinichel pentru a supraviețui sărăciei. Bănuiesc că există și bolnavi cu nevoie de transplant care sunt dispuși să plătească sume uriașe pentru a-și salva viața...

– Există. Din păcate, însă, legea interzice în mod expres acest lucru. Și noi trebuie să ne supunem legii.

„Activitatea de transplant din România implică un foarte mare efort și, deocamdată, mediul nu este propice. Vreau să spun, totuși, că dorința noastră de a promova transplantul are motive extrem de serioase. Este vorba, în primul rând, de acești bolnavi care altfel se prăpădesc, mor, nu au nici o altă șansă, în ziua de azi, când știm că transplantul poate salva. E foarte greu să accepți – și ca medic, și ca pacient – că se poate face o operație salvatoare și că aceasta nu se face numai pentru că suntem în România, că PIB e scăzut, că sunt alte priorități etc.

În al doilea rând, transplantul implică o medicină de vârf. A spune că medicina românească nu este pregătită pentru așa ceva, înseamnă a lua medicinei românești șansa de a se înscrie pe o traiectorie europeană. Eu refuz să cred așa ceva“.

Nu doar transplanturile, ci și donările de sânge sunt în criză

Consimțământul familiei este un obstacol

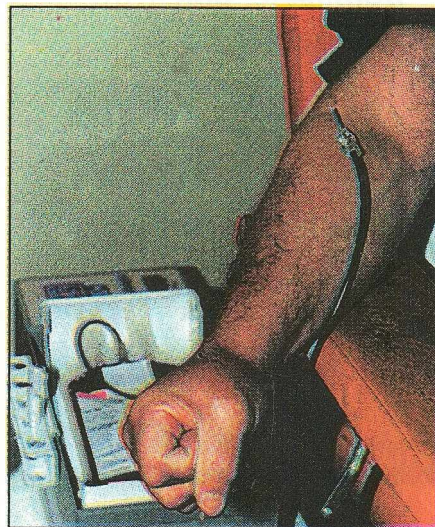
– Cât de costisitor este un transplant? În actualele condiții de austeritate, medicina românească face față acestor costuri?

– Costul substanțelor și al materialelor folosite într-un transplant se ridică la 300.000 \$, în Occident, și, cu o economie drastică, la 50.000 \$ în România. Urmează costurile postoperatorii, în valoare de câteva mii de dolari anual, fiindcă pacienții cu transplant au nevoie de medicație pentru tot restul vieții. Vă spun foarte sincer că nu am fost sprijiniți în dezvoltarea activității de transplant. Unii spun că este o activitate prea costisitoare, alții că are caracter experimental, ceea ce este o imensă tâmpenie, pentru că transplantul este o metodă curentă în alte părți. Noi n-am abandonat demersurile către Ministerul Sănătății, dar încercăm să obținem fonduri și din donații pentru că există oameni cu mai multă înțelegere față de necesitățile medicale decât cei care conduc în mod oficial sănătatea.

– Înțeleg că dezvoltarea transplantului în România depinde, în mare măsură, și de poziția noastră, a tuturor, față de donarea de organe. Care ar fi mesajul dumneavoastră pentru potențialii donatori?

– Vrem să depășim acest obstacol care se cheamă

consimțământul familiei. Familia unui posibil donator de organe este într-o stare emoțională foarte proastă. Întrebarea referitoare la donare vine, de obicei, în momentul decesului, un moment greu, tragic, trist... Deci familia este pusă într-o situație extrem de delicată. Apoi, din familie fac parte mai multe persoane, chiar dacă doar ruda cea mai apropiată are drept de decizie. Din această contro-

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

versă, răspunsul final este, de regulă, negativ. Noi sperăm să ajungem la ceea ce se cheamă „carte de donator“, unde fiecare individ în parte să-și exprime poziția lui față de donarea de organe, pro sau contra. Eu mi-am făcut prin notariat o asemenea carte de donator și vreau să îi dau și o formă publică, în care să arăt că – dacă mi se întâmplă ceva de genul ăsta – sunt de acord să mi se preleveze organe. Mai am colegi care au procedat astfel. Răspunsul de pe cartea de donator denotă, după mine, un anume simț civic și o anume responsabilitate. I-aș îndemna la multă reflecție pe cei care se opun donării de organe, pentru că, la un moment dat, ei înșiși pot avea nevoie de așa ceva.

Oaza din Kiseleff

Oare câți bucureșteni au trecut prin Muzeul Satului măcar o dată, să zicem, în ultimii zece ani? Spui „muzeul satului“ și orășeanul din tine (de regulă, la prima generație...) are tendința irepresibilă de-a strâmba din nas: „Ca la țară...“. Dar cine are curiozitatea să treacă de poarta din Șoseaua Kiseleff nr. 28 descoperă o oază de frumusețe unică în București.

Ciobănaș la oi m-aș duce, dar am un show

Repetiția generală

Atelierul de încondeiat ouă

Dacă vreți să deveniți iconar...

Două sunt lucrurile care te cuceresc imediat: liniștea și curățenia. Dacă vrei să te relaxezi, să-ți limpezești

mințile, să respiri aer curat (și asta fără a bate drumul până la munte) – Muzeul Satului e locul cel mai potrivit. Atmosfera e mult mai intimă și mai plăcută decât în parcurile aglomerate (inclusiv vecinul Herăstrău) și decât în Grădina Botanică (unde nu scapi de zgomotul străzilor și te strivesc turnurile unei centrale termice).

Sigur, în Muzeul Satului nu poți, ca prin toate parcurile, s-o pui de-un pick-nick – slavă Domnului! Aici, curățenia e literă de lege și natura pare să nu se fi ciocnit niciodată de deșeurile civilizației.

În acest decor de vis au avut loc Festivalul Internațional de Folclor „Hora“ (ediția a IV-a, 1-3 august) și Tabăra de creație „Vara pe uliță“ (1-23 august). Festivalul a inclus expoziții, parada costumelor, concerte, teatre de păpuși și, firește, concursul. Foarte interesantă a fost ideea taberei de creație: meșterii

Un alt fel de „next generation“...

populari (țesături, icoane pe sticlă, măști, ceramică, instrumente muzicale, lemn, ouă încondeiate) nu numai că făceau demonstrații „live“ dar erau la dispoziția vizitatorilor, pentru inițiere! Copiii au deja favoriți

Un fragment de tezaur

Iertați-mă, dar am de lucru!

Exclusivitate „FLACĂRA“

Bili Clinton avea indicații să la palincă!

Vizita președintelui S.U.A. în Muzeul Satului n-a fost una formală. Vreme de 50 de minute, Clinton s-a arătat viu interesat de tot ceea ce vedea ● El a

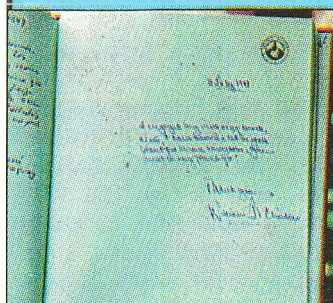
descoperit asemănări în tehnica îmbinărilor de lemn între România și Arkansas-ul copilăriei sale ● Când doamna Ioana Armășescu, care i-a servit de ghid, l-a sprijinit la urcarea treptelor spre un pridvor, musafirul a întrebato: „Da' de unde știți că am avut probleme cu piciorul?“ ● Poate prin pădurile Amazoniei să nu se știe... ● La gospodăria din Ieud (Maramureș), Clinton nu s-a mai mulțumit cu privitul, mângâind lemnul porții ● În curtea casei din Dumitra (Alba), invitat s-o ia spre zăriști pe alee, s-a bosumflat: „N-am voie pe iarbă?!“ ● La să vedem dacă ghiciți: i-au dat voie? ● În magazinul de suveniruri a intrat după tejehea, să-și aleagă singur câteva carpete și icoane. A plătit cash ● Un

însoțitor a scos un bilețel pe care scria: „la palincă de Bistrița Năsăud!“ Cum nu s-a găsit decât o licoare înlocuitoare, doamna Armășescu l-a consolat: „Dacă nu e bună veniți și-o aduceți înapoi... Sau vorbim la telefon...“ ● „Ne pare rău că n-au venit și soția dv. și Chelsea“, a spus cineva. Președintele a oftat: „Tinerii au mai puțin timp liber decât mine, dar Hillary a fost în Muzeul Satului și mi-a povestit“ ● În admirație față de români, Clinton a invitat-o pe doamna Armășescu în America. „E mai complicat, sunt măritată...“ – „Păi, luați-vă și soțul!“ – „Avem și-o fată“ – „Aduceți-o și pe ea! Aveți o carte de vizită?“ Spre incredibilul ei ghinion, n-avea! ● La sfârșit, când să-și lase semnătura, Cartea de

Doamna Aurelia Cosma, șef de secție la Muzeul Satului, depozitara unor amintiri unice

Onoare „pentru președinți“ nefiind la îndemână (?!), președintele S.U.A. a scris în cărticica pentru oaspeți de rang mai mic!! No comment.

William Jefferson Clinton scrie și semnează: „Am învățat multe în frumosul dv. muzeu. Trebuie să fiți foarte mândri de el!“

O anumită parte a Italiei

și spun: „Dacă mai vine meșterul Ion și la anul, vin și eu!“

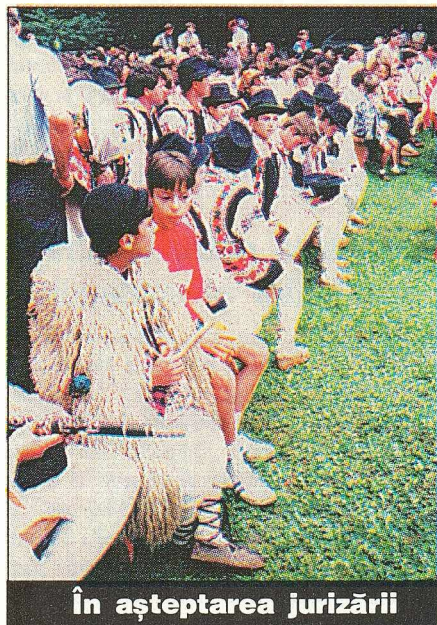
În vremuri de tranziție, nu strică să înveți o meserie...

Omul sfințește locul

Care și câte instituții din România se pot mândri cu sufletești capabili să umble din redacție în redacție pentru a prezenta activitatea firmei? Pe lângă valorile sale materiale, artistice și istorice, Muzeul Satului din București nu duce lipsă nici de valori umane. Fermecătoarele doamne **Aurelia Cosma** și **Dorina Raceu** ne-au convins

că a lucra într-un muzeu poate fi – dacă vrei! – o activitate la fel de pasionantă și de agitată ca aceea a unui agent de bușă ori a unui sportiv de performanță.

Cu atât mai mult s-a putut verifica asta în zilele festivalului „Hora“, mai ales că problemele n-au lipsit: câteva ansambluri (din țară și din străinătate) n-au putut ajunge, din

În așteptarea jurizării

pricina inundațiilor, italienii s-au trezit 15 într-o cameră, dar s-a rezolvat, și, mai ales, ploaia n-a vrut să ocolească festivalul.

Una peste alta, a fost bine. La capitolul „plus“ am mai remarcat

Decor natural 100%

„paza bună“ a organizatorilor, care aveau pregătită o ambulanță, iar pompierii așteptau cu furtunurile sub presiune! La „minus“ – magazinul de „suveniruri“ din muzeu conține și obiecte cochetând cu kitsch-ul, care n-au ce căuta acolo.

Ar mai fi de adăugat două amănunte: Marele Premiu, câștigat de ansamblul Tălăncuța, din Republica Moldova, s-a ridicat la fabuloasa sumă de 350.000 lei (e drept, concurenții au declarat că nu pentru bani au venit, dar parcă, totuși, Ministerul Culturii, ca organizator, ar fi trebuit să-și rupă mai mult din portofel), iar încheierea concursului a fost punctată de o originală... **etnodiscotecă**, unde fiecare a cântat (și a băut...) conform specificului național!

Pagini realizate de
TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Reportaj

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ și PETRE COJOCARIU

„Flacăra“ vă face o dezvăluire de senzație

Spectaculoasa tinerețe a lui Sergiu Nicolaescu

- La șase ani învață să șofeze □ Ruleta rusească din adolescență
- Schimbarea identității și angajarea ca muncitor la „Ford“ de teama prigoanei roșii

Sergiu Nicolaescu a acceptat să-și depeze șocanta poveste a tinereții sale. Dacă până acum publicul românesc a cunoscut artistul, senatorul, scriitorul și, poate, din primăvară, va lua contact cu pictorul Nicolaescu (aște căruia tablouri vi le prezentăm în premieră), din acest moment el are posibilitatea să se „delecteze“ cu filmul vieții omului Nicolaescu.

Antonescu intervine după bătălia dintre licee

Fiind un tip bine dezvoltat, la 6 ani Florin Nicolaescu (numele său inițial) învață să șofeze. De-a lungul celui de-al II-lea război mondial, lucrând ca șofer pe șantier (la nici 14 ani), va îndulci viața evreilor din lagărele de muncă.

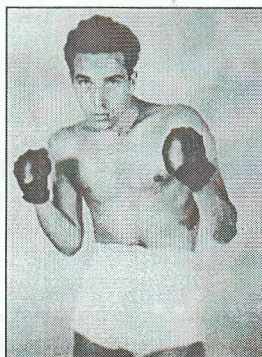

Între clasic și modern

Pentru că aceștia nu aveau voie să iasă din șantier, tânărul șofer îi scotea la sfârșit de săptămână în oraș, pentru a beneficia câteva zile de un trai decent. În aceeași perioadă, citea muribunzilor din spitale pasaje din „Biblie“. De aici încolo, biografia actualului senator va fi punctată de aspecte realmente senzaționale.

La 14 ani avea 1,84 m și colegii îl porecliseră „Gladiatorul“. Sub influența vieții sportive timșorene, Florin Nicolaescu a practicat atletismul, urmat de box și rugby. „Noi, cei care învățăm la liceul român, eram geloși pe colegii noștri de la liceul german, pentru că nu aveau parte de pregătirea și instrucția lor. Îi copiam, făcându-ne și noi fanfară, uniforme cu diagonală etc. În perioada aceea, a izbucnit un

război puternic între licee, cam prin '42-'43. Într-o duminică în care șvabii, îmbrăcați frumos în uniforme albe și caschete cu fundul roșu, ieșeau, ca de obicei, în oraș, eu, cu o mână de prieteni de

Tânărul boxer

nădejde, i-am așteptat ascunși după un gard și-am început să aruncăm în ei cu roșii, strigându-le «pătlăgele!». De la acest incident, s-a declanșat un conflict de proporții, ajungându-se la bătălii de 500 contra 500. Totul s-a încheiat cu distrugerii pe câteva străzi și cu exmatricularea unui număr foarte mare de elevi, fără drept de a se înscrie în nici un alt liceu din țară. Norocul liceului nostru a fost că în momentul în care Antonescu a venit la fața locului, a găsit portretele sale și ale regelui, din liceul german, cu barbă, mustați, ochelari și cornițe, drept care a dat ordin ca noi să fim reprimiți în liceu: Pe unul din cei cu care intrasem atunci în conflict, poreclit «Neamțul meu», l-am scos în 1945 din vagoanele în care erau îngrămădiți șvabii ce urmau să fie deportați în Rusia. Am dat peste el întâmplător, în timp ce-mi căutam o fostă iubită, nemțoaică.“

Admis la patru facultăți, inventator și scufandru

La 15 ani, a jucat de câteva ori ruleta rusească. „Motivații? Nu știu! Sunt bune pentru cei ce încearcă să explice faptele“. Devine simpatizant al mișcării de rezistență, încasând-o de multe ori când vindea „Dreptatea“. La 17 ani dă examen de admitere și reușește la 4 facultăți: Matematică, Politehnică, Institutul de Marină Militară din Constanța și Școala de Arte Frumoase, dintre acestea începe cursurile doar la ultimele două. În 5 martie 1946, tatăl său este arestat pentru relațiile pe care le avea cu Palatul Regal. De teama dosarului, în toamnă tânărul Nicolaescu se retrage de la Institut, continuând doar Artele Frumoase și se angajează ca muncitor la Fabrica „FORD“. Își schimbă numele din Florin în Sergiu și declară că nu are familie. Cere să fie admis la Politehnică, pe baza examenului susținut cu un an înainte și, pentru că lucra ca muncitor, i se aprobă. În

paralel, va continua Artele Frumoase, câștigând bani buni din realizarea copertelor la revistele săptămânale ale timpului. După absolvirea Politehnicii, va lucra doi ani la IOR. Punându-se problema avansării sale în funcția de director, refuză de teama dosarului și se transferă la studioul „Sahia“. Angajat ca inginer, începe o strălucită carieră ca scufandru și

Locul de creație al
pictorului: vila de la 2 Mai

inventator de aparate de scufundat individual. După câteva invenții personale, devine instructor al armatei și, în 1956, realizează a treia peliculă din lume cu filmări subacvatice. Primul pas spre cinematografie fusese făcut...

Victor Socaciu se ținea de boacăne

Dacă, la prima vedere, Victor Socaciu pare a fi un ardelean prin definiție, păstrând o anumită sobrietate, în ceea ce privește relațiile cu presa, după ce folkistul își intră în mână, poveștile încep să curgă. Printre altele, am aflat că în copilărie Victor era un băiat „bășos”. Pentru că nu-i plăcea să i se sufle cu nici un chip în ciorbă, folosea pumnii ori de câte ori credea de cuviință. Când veneau vecinii la părinții lui, cu progeniturile de mână și jalba în proțap, aceștia își făceau odorul cu ou și cu oțet, dar, în realitate, erau mândri de faptul că băiatul lor era șeful uliței: „Îmi amintesc cum într-o vacanță se închisese curtea școlii și nu mai aveam acces la masa de tenis. Ne-am frământat noi cât ne-am frământat, după care am hotărât cu câțiva prieteni să luăm masa și să o ducem la mine în curte. În momentul în care ne chinuam să escaladăm gardul cu masă cu tot, am fost prinși. E inutil să vă mai spun ce tâmbălău a urmat. Au fost însă și situații în care eram acuzat pe nedrept. În clasa a șaptea, deși eram destul de mici, am fost bănuți că am băut, deoarece au fost găsite niște urme de vomă prin clasă. Probabil că urmele rămăseseră de seara, pentru că în sala de curs respectivă funcționa o grupă de seral. Pentru că eu și cu un coleg am intrat primii în clasă și am făcut gălăgie, ne-au găsit pe noi țapi ispășitori, considerându-se că am venit beți la școală. Am fost duși la director, mirosiți și-n ciuda faptului că nu au depistat nimic, s-a considerat că noi suntem vinovați. Eu și colegul meu am mers la un spital, unde am solicitat să facem un test pentru depistarea alcoolului în sânge. Bineînțeles că acolo nu ne-a băgat nimeni în seamă. Având alte boacăne „omologate” la activ, spaima noastră de a nu ne exmatricula a fost destul de mare, dar, în final, lucrurile au intrat în normal.”

Cristi Minculescu e marcat pe viață de fotbal

Sărbătorirea a douăzeci de ani de activitate a trupei „Iris” a fost marcată și de recitalul susținut la ediția a zecea a „Cerbului de Aur”. A fost singura trupă românească ce a încheiat o seară de spectacol. Poate că una din cheile succesului grupului este viața ordonată pe care o duce liderul acestuia, Cristi Minculescu (bineînțeles, în măsura în care acest lucru este posibil la un star rock). „Sunt căsătorit și am doi copii gemeni, de optsprezece ani, Mădălina și Florin. Pe lângă tată sunt, în același timp, și prietenul lor. Mă bucur că la noi în familie nu funcționează conflictul între generații. Nu am ambiții exagerate, în ceea ce-i privește, lăsându-i să își aleagă singuri calea. Cred că se vor orienta spre Drept sau Management”. Cumpătarea pare a fi o altă trăsătură de caracter ce guvernează viața

de zi cu zi a domnului Minculescu. „După cum s-a mai mediatizat, lăsându-mă de fumat cu câțiva ani de zile în urmă, mă îngărășeam foarte tare. Sărisem binisor peste sută și din ce în ce mai multă lume îmi spunea că pot ajunge la dereglări foarte mari. M-am apucat de slăbit în două etape, dând jos câte 12-15 kg. Soția mea fiind ardeleană, gătește foarte bine și, până am depășit un anumit prag, mi-a fost foarte greu. Acum mănânc cumpătat, atât cât să mă mențin. În ceea ce privește alcoolul,

cred că fiecare e bonom, în măsura în care își propune acest lucru. Eu nu sunt un tip care face excese, dar am foarte mulți prieteni. Trecând pe la toți, mă invită fiecare: «Hai la una mică, hai la una mică» – și lucrurile se adună.”

În altă ordine de idei, semnul pe care Cristi Minculescu îl are pe buza de jos i se trage de la un meci al Craiovei, la Pitești. „Aveam paisprezece ani și țineam, ca și acum, cu echipa din Bănie. Cu toate că eram piteștean și știam cât de rea este galeria locală, nu m-am putut abține să nu mă manifest, la golul marcat, în minutul unu, de Ilie Balaci. În acel moment, aruncându-se în noi cu diverse obiecte, m-am ales, pe viață, cu chestia asta”.

Pagini realizate de CIPRIAN ENĖA ■

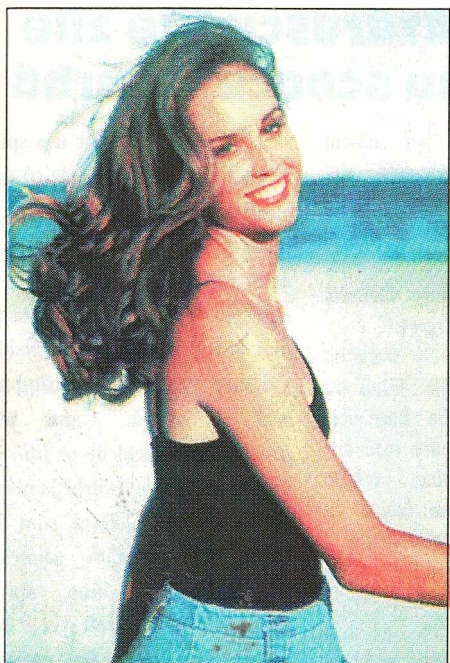
Nae Lăzărescu are zile când nu scoate o vorbă

Nae Lăzărescu s-a născut într-o mahala pitorească din București. La colț începea cartierul lui Arghezi, pe strada cu școala stătea Bacovia, în timp ce prin împrejurimi văzuseră lumina zilei câțiva sportivi celebri (Ion Voinescu – portarul, Moiceanu – ciclistul). Fiind un copil cuminte, făcea boacănele „cu milă”, drept pentru care circula o vorbă atunci, printre rudele sale: „Ce ne facem cu Nicușor, că și la însurătoare o să-i aducem pețitoare”. Că lucrurile nu au stat așa, o dovedește faptul că a fost căsătorit de mai multe ori, ultimul mariaj reprezentând un adevărat succes. „Familia sau teatrul, pentru mine, sunt cam totuna. M-am căsătorit cu trei ani în urmă, dar suntem împreună de șase ani. Despre starea civilă anterioară, NO COMMENT, deoarece omul e supus greșelii. Dumnezeu a spus omului

să se căsătorească, dar n-a spus cu cine. Norocul meu este că nevastă-mea se ține după mine, deoarece compătimește și ea cu arta. Câte o prietenă de-a ei îi mai spune: „Vai, dragă, da' ce te mai distrezi tu, acasă, cu Nae!” Păi, nu-i așa, că sunt zile când nu scot o vorbă. Când îmi pregăteam turneul de pe litoral, dacă scoTEAM două vorbe la masă era mare lucru. Dacă sunt în inspirație, mâncăm separat. Da'-n rest e bine, slavă Domnului. Și cu inspirația asta-i cu dus-întors. Tănase, nefiind vizionări pe vremea sa, juca întreaga piesă cu un singur om în sală, Frantz, mașinistul. Unde râdea Frantz, tăia. Eu, în general, am cerut părerea la mașiniștii și la electricienii ăia mai bătrâni, că sunt mai cinstiți decât unii dintre colegii mei.”

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

Splendidă podoabă a omului, cântată atât de mult de poezii lumii, părul va dispărea, cu desăvârșire, la omul viitorului, după cum ne arată literatura și filmele științifico-fantastice și, din păcate, nu numai ele.

Așadar, să ne bucurăm de el cât mai există.

Părul lung

1. Părul, mai mult sau mai puțin lung, liber pe umeri – considerat sexy pentru femei și bărbați – avantajează numai pe cei tineri/înalți/supli/cu gât lung sau normal și numai atunci când părul este des și frumos.

2. Când nu mai sunt tinere, doamnele pot să-și păstreze părul lung, dacă este frumos/des, dar trebuie să-l strângă simplu, grațios, și nu în coafuri pretențioase, complicate care, în afară că cer timp (și mulți nervi!!), dau chipului un aspect bătrânesc!

3. Părul trebuie să fie mai lung și **aranjat corespunzător** atunci când este necesar să fie ascunse unele defecte: urechi mari, față prea lată etc.

4. Părul lung, inelat, este superb, dar persoana trebuie să fie vioaie, drăgălașă (plus toate cerințele de la punctul 1).

5. Părul lung, drept, să-l poarte cei gravi, cu mișcări line.

Părul

6. Chiar dacă părul este frumos, buclat și fetița dv. atât de dulce, până la 12 ani, părul ei trebuie tuns foarte scurt. Aceasta pentru ca părul să fie ușor de pieptănat și spălat dar, mai ales, pentru a nu-i stânjeni firescul mișcărilor.

Părul scurt

Este obligatoriu pentru persoanele cu păr rar. Se piaptână și se întreține ușor dând un aer de prospețime ambelor sexe, la toate vârstele. O singură excepție: părul scurt dezavantajează femeile foarte înalte.

Îngrijirea părului

Este bine să folosiți perii din păr de porc și piepteni de os. Oare când vom reveni la fabricarea lor? Sunt produse rentabile și la export! Supertehnicizata Japonie fabrică și astăzi piepteni din lemn de merișor, respectând tradiția milenară a țării.

A. Zilnic

● Nu vă atingeți/pieptănați părul cu mâinile murdare! „Se sparcă”, spuneau țărani noștri și aveau dreptate!

● Periați-l – **fără a trage de el** – în fața ferestrei deschise, în toate direcțiile, de câte 100 de ori, dimineața, după ce ați terminat de gătit, și seara.

Periatul stimulează atât creșterea părului cât și activitatea organelor cu secreție internă.

Rețineți! În timpul unui efort intelectual (învățat/calculat/scriș etc.) prelungit, opriți-vă puțin și pieptănați-vă/periați-vă părul. Imediat vă veți înviora.

● Dacă părul este uscat, **seara** masați-l la rădăcină cu o cremă nutritivă. Apoi periați-l.

● Dimineața, umeziți-vă ușor părul și aplicați un produs de protecție contra razelor ultraviolete (se găsesc și la noi în comerț) și (dacă nu este gras) puțin ulei de parafină (de la farmacie). Apoi peria-

ți-vă părul.

La sfârșit parfumați-vă, **discret**, la rădăcina părului, tot capul. Mai periați-vă puțin. Părul parfumat este tulburător! În plus, alcoolul din parfum este și un excelent tonic pentru păr.

B. Periodic

● Spălați-l, la aproximativ 7 zile, cu **apă caldă** și un șampon corespunzător părului dv.: uscat/gras/ etc.

Rețineți: Dacă aveți mătreacă și produse cosmetice nu dau rezultate, reduceți (cât puteți de mult!) consumul roșiilor/cartofilor/nucilor/dulciurilor!

Uscați-vă părul la aer, în special dacă e ondulat, **sau înfășurați-l în multe prosoape**. Folosiți fönul la tură mică, la depărtare de 20–25 cm și numai ca să desăvârșiți uscarea părului.

● Indiferent de lungime, vârful părului se despică. Tundeți-l la 6–7 săptămâni.

● Din când în când, schimbați-vă tunsoarea, coafura! Vă ridică moralul!

● Foarte important:

I. Dacă vă vopsiți părul, stabiliți culoarea/nuanța în funcție de pielea dv. și de vârstă. Părul blond-auriu dezavantajează atât persoanele cu piele de culoare închisă, cât și pe cele în etate. Părul negru este frumos, dar obrazul trebuie să fie alb și tânăr.

II. Regimurile de slăbire iraționale conduc, între alte efecte dezastruoase asupra organismului, și la **căderea părului!** Atenție, deci!

● Dacă vă cade părul: 1. Tundeți-l scurt. 2. Înainte de a-l spăla, frecați-l la rădăcină cu căței de usturoi (în fiecare mână câte unul), până folosiți o căpățână mare. Acoperiți-vă capul cu o pungă din plastic și un prosop. După o oră, spălați-vă cu gălbenuș de ou amestecat cu rom/vodcă. La clătire, multă apă caldă. Aplicați la rădăcină o cremă nutritivă. 3. Mâncați usturoi (cât de des este posibil).

Artă culinară

Capriciu

Amestecați brânză de vaci cu smântână. Ambele trebuie să fie foarte proaspete. În loc de sare, puneți atâta telemea de oaie/vacă, rasă fin, până dați gust bun compoziției. Adăugați și (puțin!!) chimen (spălat), cu grija de a nu strica gustul delicat al acestui

aperitiv. **Rețineți!** *Capriciul* trebuie să fie ca o cremă groasă, care să-și păstreze forma de „beza” în care îl veți prezenta la masă. Decorați-l cu două roșii (cât o nucă) și o rondă de ardei roșu și un fir de mărar sau pătrunjel (unse cu unt, ca să nu se ofilească!).

Doctorița Carmen Drăghici
- Spitalul din Sinaia,
secția pediatrie

Cancer, infecții, encefalită, malaria - în rest e bine!

- Doamnă doctor Carmen Drăghici, am văzut într-un talcioc, de vânzare, piramide de pus pe cap înainte de culcare. Practic, un șasiu din sârmă de cupru cositorită care ar combate o mulțime de boli... Ca să nu mai vorbim de urina în amestec cu plante care ar trebui înghițită... după mese! Ce este și ce nu este adevărat în aceste „terapii“?

- Am învățat o mulțime de ani medicină și farmacie, și continui să învăț și acum, când sunt aproape de vârsta bilanțurilor. Nici unul dintre marii mei profesori și mentori profesionali nu mi-a predat o astfel de metodă naturisto-empirică - de altfel ar fi fantastic ca măcar una dintre boli să poată fi vindecată ținând câteva minute pe cap o piramidă „terapeutică“! În privința utilizării urinei, am auzit de asemenea metode, dar trebuie să vă spun că, în afară de „ineditul“ igienic, e vorba și de o doză severă de riscuri de contaminare cu o multitudine de bacterii și microbi care pot exista în urină și pe conductele organelor genitale.

- Vorbind de igienă, ce părere aveți despre mormanele de gunoaie din orașe, care - pe lângă gunoaiele „clasice“ - cuprind cadavre de animale și mari cantități de cenușă?

- În afară de estetica stradală compromisă, în contradicție cu dorința de

„a intra în Europa“, acele depuneri, prin vehicularea lor de către aer, apă, insecte sau animale, sunt centre potențiale de transmitere a unor boli deosebit de grave. Cât despre praful de cenușă, acesta este un puternic factor cancerigen, în special pentru plămâni. „Șansele“ de a te îmbolnăvi locuind în vecinătatea unor astfel de zone sunt deosebit de mari.

- Pe lângă toate acestea, „bacteria criminală“, salmonella, a revenit în actualitate.

- Salmonella produce un număr impresionant de toxinfecții alimentare, generatoare de mari probleme. Această bacterie se găsește în interiorul ouălor contaminate sau pe suprafața cojii de ou - caz în care se ia prin simpla atingere. Deci, după orice atingere a unor ouă e recomandabil să ne spălăm pe mâini.

- La periferia Bucureștiului, o dată cu instalarea apei curente, fostele fântâni au fost transformate în haznale. Ce părere aveți despre această „inovație“?

- Fiecare astfel de puț, convertit în destinație a deșeurilor gospodărești, poate fi comparat cu o bombă bacteriologică. Prin infiltrarea apelor freatice, cei ce deversează astfel de „ape negre“ transformă o zonă relativ liniștită într-un focar de epidemii, de care nu sunt scutiți ei înșiși. E su-

ficient ca, la câteva sute de metri de fântâna transformată în bazin de scurgere, cineva să folosească apa pentru udatul unei grădini de zarzavat. Iar în cazurile în care se aruncă în puțuri benzină sau uleiuri uzate, apar și incendii sau explozii, aparent fără explicații.

- O altă problemă gravă a orașelor este transformarea lacurilor în locuri de deversare a gunoaielor.

- Acest reprobabil gest de incultură sanitară poate crea grave epidemii. Trebuie să evităm să ne scaldăm în astfel de ape și să nu consumăm pește, scoici sau raci din aceste adevărate cloace care ne pot afecta grav sănătatea. La fel de periculos este faptul că în aceste locuri se produc mari roiuri de țânțari, a căror banală înțepătură ne poate inocula encefalita, malaria sau altă boală care ne poate fi fatală.

- Dacă ați avea ocazia să propuneți primarilor metode de ameliorare a vieții ecologice, cu ce ați începe?

- Le-aș propune ceva foarte simplu, dar eficient: un „bir“ pentru marii consumatori de oxigen. Nu numai fabricile, ci și posesorii de mașini și motociclete. De pildă, obligația de a sădi în fiecare an un copac, care produce oxigen!

Să ne cinstim cum se cuvine băutura Festivalul Afinitei de la Suceava a surclasat Sărbătoarea Berii de la Hamburg

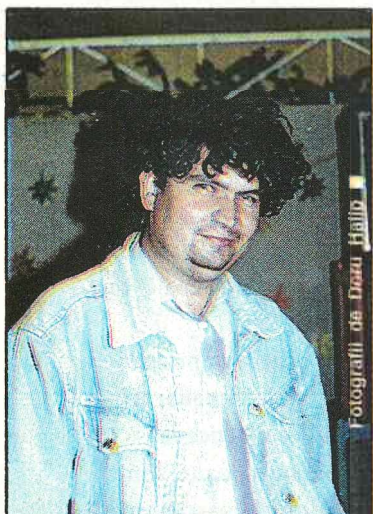
De fiecare dată când auzeam de Sărbătoarea Berii din vreun oraș german, mă întristam brusc. Îmi spuneam, cu invidie patriotică: halal de ăștia, că își cinstesc cum se cuvine băutura, pe când românii... Oare când vom intra și noi în rând cu lumea?

Parcă înțelegându-mi-se mahnirea, în luna iulie am primit o invitație la Suceava. La câțiva metri de Cetatea de Scaun, vegheat de spiritul parfumat cu Cotnari al lui Ștefan cel Mare, s-a desfășurat primul Festival al Afinitei. Ei, da, așa parcă mai merge.

Campionul a topit în 8 secunde jumătate de litru de afinată

Trebuie să ai un anumit nivel ca să prețuiești afinata. Afinata, domnul meu, este pentru cunoscători. Îmi explică unul dintre organizatori. Afinata nu este pentru ageamii. Afinata este...

Au urmat câteva zeci de cuvinte, ce au ridicat în slăvi afinata. Cîrca 3.000 de spectatori par să fie de acord cu gazdele noastre. La început, pentru încălzire, se oferă afinată pe gratis tuturor însetaților, în vreme

**Ștefan Pricop –
campion mondial la
proba de „afinata viteză”**

ce animatoarele execută fel de fel de dansuri încurajatoare. Se ciocnește, dar mai ales se bea. Toată lumea este de acord: inspirată a fost ideea cu festivalul ăsta.

Sub noi se întinde Cetatea Sucevei. Ei, fir-ar să fie, după câteva pocale din licoarea asta fermecată, cum să nu te bați fluierând cu turcaleții aceia pipirii și cu dinții stricați de șerbet și halva? Ca la un sunet de trompetă, câțiva voi-nici se aliniază izbind din picior. Sunt gata să se prindă în luptă. Fiecare își măsoară din ochi adversarii, cântărindu-le forțele. Mușchii le tresar sub tricouri, ca sub zale. Câteva tobe toacă liniștea, suflând în adrenalină. În văzduh, vântul plimbă de colo-colo un miros iute de praf de pușcă.

Da, începe concursul „Cel mai rapid băutor de afinată”. Fiecare participant trebuie să topească o halbă cu 500 mililitri de afinată de 40 de grade. S-a lăsat o tăcere insuportabilă. Nici la marile concursuri de șah nu s-a mai întâlnit o asemenea tensiune. Când a venit rândul lui Ștefan Pricop (32 de ani), spectatorii au crezut că în față le stă un magician. Doar 8 secunde i-au trebuit acestui urmaș de răzeș ca să trimită afinata în bezna trupului său, acolo unde îi este de fapt locul... Olé, olé! Scuturate de entuziasm, animatoarele dansează mai îndrăcit, ca și cum, printr-un misterios transfer, afinata băută de câștigător le-ar fi îmbogățit lor sângele.

O avem pe „Miss Afinată”, la toamnă o vom avea pe „Miss Tulburel”

Campionul răspunde uralelor cu o detașare de star. Își primește premiul și mai aruncă neglijent în mulțime cu câteva bezele. Premiul constă, desigur, într-o damigeană de 5 litri cu afinată.

După înțeleștarea vrednicilor înghițitori de afinată, urmează atracția serii: întrecerea pentru coroană de „Miss Afinată”. Era oare posibil „Festivalul Afinitei” fără „Miss Afinată”? Cum să fie posibil, că doar nu suntem sălbatici.

Fetele defilează în costume de baie, și parcă paharele de afinată ce-au curs în spectatori le fac și mai atrăgătoare și pe bună dreptate: de cele mai multe ori, într-o expoziție, frumusețea stă în ochii privitorilor. Iar privitorii sunt pe picul delirului. Olé, olé! Aplauzele sunt atât de multe, încât o parte se prăvălesc în vale, spre cetatea domnească, stricând somnul spiritelor străbune. E de trei ori mai multă hărmălaie decât la o bătălie cu turcii.

Ehei, să fi fost și Ștefan cel Mare prin preajmă, ce-ar mai fi dat el iama în mândrulițele astea de miss-uri, după cum îi era domnașcul

**Ana-Maria Teșanu
(18 ani) – „Miss Afinată”**

nărav... Din acest punct de vedere, poate e mai bine că Vodă Ștefan a lipsit.

Pentru la toamnă, sucevenii au anunțat „Festivalul Tulburelului”. Atunci, sub cetatea Sucevei, o vom aplauda din răsputeri pe „Miss Tulburel”.

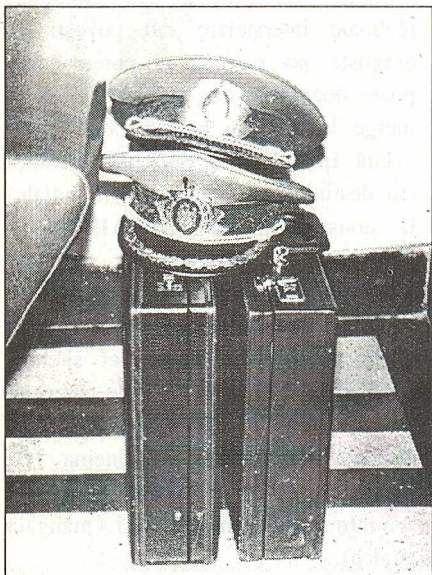
**Animatoarele fac ca absorbția
afinatei să fie mai rapidă**

Cum și în concediu ne arde mâna să scriem câte ceva, măcar ca să nu ne pierdem exercițiul, luna aceasta cronică noastră mărunță are subiecte culese tocmai de la mare. Vă vom relata întâmplări petrecute la Vama-Veche și Neptun cu părerea de rău că, din rațiuni care se referă la timpul nostru liber, nu am ajuns și în Costinești să-l mai luăm puțin la prelucrat pe clientul nostru deja obișnuit, Gregorian Bivolaru.

Cazematele-cârciumi și cum se distrează oștirea

De frică să nu fim invadați de ruși pe mare, la începutul celui de-al doilea război mondial mareșalul Ion Antonescu a construit de-a lungul litoralului o rețea densă de cazemate și tuneluri. Până anul trecut acestea erau părăsite, fiind folosite doar ocazional de unii turiști care nu găseau un loc adecvat unde să se ușureze. Inventivi, românii le-au descoperit acum o altă utilizare. Înăuntrul ori deasupra cazematei au răsărit cârciumi în toată regula. În loc de tunuri și mitraliere, acum se poate rezista unui desant rusesc cu sticle de vodcă ieftină sau, în cazul unor luptători ceva mai curașoși, cu tacuri de biliard.

Dacă tot am ajuns la domeniul militar, trebuie să amintim și cum se distrează

ofițerimea în timpul manevrelor și tragerilor de antrenament. La Vama-Veche e un poligon unde toată ziua-bună ziua pârâie mitraliere și tunuri de se aude până la Sofia. Anul acesta, după cum scria presa locală, au avut loc manevre de amploare mai mare ca de obicei. Seara se petrecea un fenomen care

ținea probabil de capitolul „Cercetare și diversivune”. Mai întâi apăreau ARO-uri militare care descărcau corturi kaki, carne de mici și un fel de cocktailuri Molotov pe plaja de nudisti. Apoi veneau și mulți domni ofițeri care se dezbrăcau până la o ținută civilă de tot și exersau cu recipientele atât de mult, că până la urmă cedau într-o spectaculoasă poziție culcat pe burtă.

Sorin Chifiriuc cel purificat

La 2 Mai apar din ce în ce mai mulți snobi cu mașini luxoase, corturi mai mari decât cele de circ, cu tot confortul, cărora le lipsește numai aerul condiționat. Probabil că li se pare de bon-ton să se „întoarcă în sânul naturii”. Peste tot se aude gălăgie, pe plajă sunt diverși domni cu telediscuri care produc behăituri și muzici date la maximum. Senatorul-regizor Sergiu Nicolaescu, în stilul răposatului rege Ion Cioabă, și-a construit un căsai-palat de un gust oarecum îndoielnic. Ca și Michael Jackson la concert, el venise la moșia sa de la mare cu trei mașini de teren (toate înmatriculate SEG) și un scuter acvatic cu care tulbura apele într-un mod distins.

La Vama-Veche atmosfera e aproape la fel de obositoare ca la 2 Mai. Localnicii au săltat prețurile, o cameră cu chirie costă 50.000 pe zi (dublu față de Costinești) și terenul a ajuns să se vândă cu 30-35 de dolari metrul pătrat.

Rupt de lume, cu cortul pus undeva între 2 Mai și Vama-Veche, l-am găsit pe muzicianul Sorin Chifiriuc pe post de ascet. El stătea într-un cort modest, nu fuma, bea doar apă minerală și mânca numai pâine de graham și piersici. Când avea cântare sau treburi prin București, lăsa cortul baltă și se întorcea în câteva zile. Noi știam de acasă că îi place să fumeze și să bea în cantități apreciabile și el ca tot omul! În cele din urmă ne-am prins. Fiindcă tot are parte de tentații zilnice acasă, măcar la mare să se purifice și el.

Varujan dă șuturi, Mircea chiar lucrează

La Neptun, printre cârciumi proaste cu prețuri exorbitante și lume amestecată cât cuprinde, i-am găsit la Casa Scriitorilor pe

Varujan Vosganian, Laurențiu Ulici și Mircea Dinescu.

Senatorul Vosganian era supărat pe cei de la Academia Cațavencu, fiindcă sugeraseră că el ar fi tatăl copilului Iolande Stăniloiu.

Îi mai alina supărarea un personaj ciudat inițiat în tainele Orientului. Era vorba de șeful său de cabinet de la Iași, Belu Mihăescu, un sociolog practicant de karate și yoga. În fiecare dimineață Varujan, în trening asortat la telediscuri, dădea șuturi în aer și-n copaci, alerga cât ținea plaja și se contorsiona. Ceilalți clienți ai Casei Scriitorilor erau ironici și-l întrebau: „La Iași dai cu șutul în teiul lui Eminescu?”

Împreună cu colegul său de partid Laurențiu Ulici, Vosganian încerca să-l convingă, mai în glumă mai în serios, pe Mircea Dinescu să intre în Partidul Alternativa României. Lui Dinescu nu-i prea pasă de politică. El era supărat că printr-o întâmplare ciudată nu prinsese loc la „scriitori” unde venea doar să mănânce. Aflat la un hotel oarecare, el chiar lucra. Adică, pescuia ca un adevărat profesionist 3-4 kilograme de pește pe zi, cantitate pe care nu putea să o mănânce singur.

TOMA ROMAN jr. ■

P.S. În atenția dlui ministru Băsescu: pentru că majoritatea trenurilor spre/dinspre litoral au devenit „rapide” (aceleași orar, aceleași opriri, preț dublu), singurul accelerat, cunoscut deja ca „Drumul oaselor”, circulă inclusiv cu... closetele pline (7-10 oameni/W.C.). Dacă tot ați plătit primul „taxa Băsescu”, n-ați vrea să fiți un simplu cetățean și în „Drumul oaselor”?

De jur-împrejurul ecranului

Filmul CATASTROFIC

...sau „catastrofal”, sau „de catastrofă”: un subgen al filmelor de groază care constituie sectorul horror al cinematografului din toate timpurile. Adică, acel film ce te înspăimântă, indiferent de subiectul asupra căruia se apleacă: catastrofe geo-fizice naturale, accidente de mare amploare, invazii ale unor ființe sau animale terestre sau extraterestre etc. A nu se confunda cu genul denumit „thriller”, adică un amestec, gradual desfășurat, de acțiune perfect reală în aparență, ducând însă în final către tragicul absurd, și de tare psihologice ale personajelor aparent normale, provocând șocul (sau surpriza, de cele mai multe ori macabră) din final – gen lansat de simpaticul englez Alfred Hitchcock și prin care acesta a intrat și mai ales a rămas o culme incontestabilă a cinematografului mondiale.

Filme catastrofice s-au făcut multe, mai ales în ultimele decenii: incendii ale unor zgârie-nori; invazii de rechini, albine ucigăse, păsări (aceiași Hitchcock – dar la ce clasă!), păianjeni, viermi intestinali, gorile, chiar și... flori!; erupții vulcanice, cutremure (aici, producătorii americani ai filmului despre Marele Cutremur din San Francisco au avut marea satisfacție ca un număr de spectatori să leșine în sală și să fie transportați cu salvarea ce aștepta. „promoțional”, la ieșirea din sala de proiecție!)... Noi ne vom ocupa, în rândurile ce urmează, de două producții recente ce rulează pe ecranele noastre: le-am ales întrucât reprezintă două modalități – absolut distincte! – în a aborda un astfel de subiect (care, de ce să nu recunoaștem, oferă mari tentații financiare, poate aduce bani gârlă, dar și surprize falimentare!):

„TWISTER“

(SUA, 1996 – durata 113 minute)

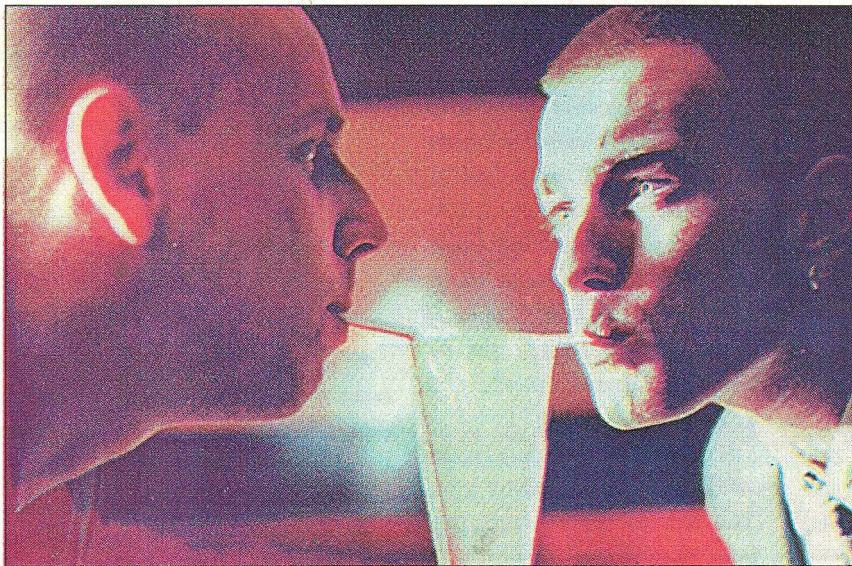
Film puternic, realmente înspăimântător, realizat în bună parte într-o manieră strict documentară de către regizorul JAN DE BONT („Cursă infernală”), după un scenariu semnat de MICHAEL CRICHTON („Jurassic Park”), avându-l „în spate” drept producător executiv pe celebrul de acum STEVEN SPIELBERG. Un film despre furia distrugătoare a ciclonului TORNADO și despre încercarea unor oameni de știință (există, realmente, un program VORTEX în cadrul Școlii de Meteorologie din Oklahoma – zonă dintre cele mai bânuite de către aceste înfiorătoare dar și fascinante fenomene naturale), în a micșora – pe cât posibil! – efectele unor astfel de cataclisme.

Folosind câteva scheme tipic americane, de pildă confruntarea dintre cei „răi” și cei „buni” (devenită, de mult, plictisitoare!), filmul câștigă însă enorm prin tehnica de ultimă oră folosită și printr-o gradăție savantă a evenimentelor, prezentând cu o veridicitate aproape incredibilă forța distrugătoare a fenomenului în sine, dar și sălbăcia

Cronica filmului

Pagini realizate de
Horia Pătrașcu

„TRAINSPOTTING“

(„Din viață, scapă cine poate!”, în varianta română; film englez bazat pe un roman de IRVINE WELSH; cu EWAN MCGREGOR (în rolul Mark Renton), Ewen Bremner, Robert Carlyle, Kelly MacDonald, Jonny Lee Miller, Kevin McKidd; scenografia: Kave Quinn; scenariul: John Hodge; imaginea: Brian Tufano B.S.C.; muzica: BLUR PULP BRIAN ENO NEW ORDER IGGY POP LOU REED UNDERWORLD; regia: DANNY BOYLE).

Aproape că m-am plictisit să vorbesc despre avalanșa filmelor americane care au năpădit nu numai ecranele noastre, dar și cele internaționale: cu foarte rare excepții – aceeași mameladă cu mari actori, impecabil realizată profesional, inspirată din cărți sau filme străine de succes (rare!), în care „ingredientele” de bază yankee sunt aceleași, indifereent dacă acțiunea se petrece în Paris, Roma, Burundi, Mato Grosso, sau Porcăștii din Vale: cațuri, sex,

urmăriri din mașină sau elicopter, războaie interstelare sau povești de dragoste pe care le-ar putea crede poate doar broaștele țestoase, dacă ar merge la film (și n-ar fi „ninja”).

Iată însă cum o oază de speranță (în destinul cinematografului mondiale) îl constituie acest „TRAINSPOTTING”, film englez de sorginte scoțiană, care vine să spargă toate tiparele cunoscute în ultimii ani, oripilând gustul unor critici și bulversând spiritul unei anumite categorii de spectatori (în genere, a celor obișnuiți să meargă la cinema NU pentru a gândi, ci pentru a ronțai semințe și, eventual, a-și mângâia gaga).

Am folosit special termenul țigano-julietian, pentru că filmul de care ne ocupăm – departe de a fi liniștitor prin imagini – a fost considerat de către unii deosebit de „agresiv prin replici”. Uitând însă că în cele mai multe dintre filmele americane „decente”, patru dintre replicile, trei la număr de altfel, sună, blând și poetic: „I fuck you!”...

Adevărul este cu totul și cu totul altul. „TRAINSPOTTING” este un strigăt, un țipăt disperat al unor artiști autentici, apropo de indolența,

de inconștiența civilizației de consum pe care o traversează lumea aflată în pragul unui sfârșit de mileniu. Ei sunt în general tineri și au format o echipă al cărei palmares nu avem spațiu să-l redăm aici.

Este un film crunt despre consumatorii de droguri, despre prostituție și SIDA: un film sfâșietor, violent, de multe ori crud (un grup de prieteni și prietene caută să scape din cercul închis al viciului, se nasc speranțe – vor pierde însă în cele din urmă!) – este o tragedie modernă, complet lipsită de sentimentalism sau milă creștină, abordând un umor negru de mare calitate (dar și de un cinism desăvârșit) – un film stilizat până la extreme, prin decoruri, costume și culoare (amintind, nu știu dacă voit sau nu, dar ce importă asta!? – de plastică japonezului Kurosawa, sau de culoarea italianului Antonioni).

În optica eroilor, lumea este o latrină. Filmul **nu justifică** viciul acestora, dar **nici** nu acreditează ipoteza că lumea n-ar fi o latrină! Iar dacă ne **gândim** bine, analizând tot ceea ce se petrece în lumea contemporană nouă (în care terorismul a devenit politică de stat, banul – valută morală, cinstea – un handicap, iar încrederea în aproapele tău – o slăbiciune de neiertat!), dacă ne gândim, așadar, bine, parcă-parcă – văzând pelicula lui Boyle! – înțelegem ALTFEL violența și non-conformismul cu care ni se adresează acesta: judecând poate, altfel, propria noastră existență sau făcându-ni-se pur și simplu rușine – dacă nu în totalitate, cel puțin în anumite aspecte – de ea...

...Frisoanele întâlnirii cu necuratul sunt mari, chiar și așezat contracost într-un fotoliu al cinematografului „de elită” ce se numește STUDIO, din Capitală: aflată în fața mea, cu câteva rânduri, o gașcă de tineri ronțăind floricele și sorbind zgomoșos „Coca”; liderul găștii moare de răs mai pe întreg parcursul proiecției: dar moare de-a binelea (se înecă, pufnește, scoate strigăte animalice), la una dintre cele mai spectaculoase, poetice, parabolice – superb executată tehnic! – secvențe ale filmului: cea în care eroul se cufundă, spre a reveni apoi, dintr-un... W.C.!

Am fost obsedat multă vreme de la ieșirea din sală de râsul acela, care nu era ostentativ, dimpotrivă, era teribil de sincer: imbecilul nu râdea pentru că ar fi „găsit ceva de râs” – nu există nimic comic în această magistrală secvență a „evadării” în W.C.! – râdea, pur și simplu, pentru că: „Iote, ia... cum intră un om, și apoi iese... din closet!”. Sărman public, care poate naște astfel de spectatori...

I-am văzut însă, de curând, pe politicienii noștri actuali (cei din toate taberele posibile sau imposibile) hlizindu-se la televizor și afirmând că românii o duc bine sau că (asta fiind Opoziția, dar tot râzând) o duc prost. Oare ce s-ar întâmpla dacă într-o ședință comună a Parlamentului s-ar da (obligatoriu și cu prezență controlată), filmul „DIN VIAȚA ASTA SCAPĂ CINE POATE”...?!

frumusețe a acestuia (firește, pentru cei care au rămas vii). Casele care, luate de teribilul vârtej, „cad din cer”; vacile ce zboară mugind prin aer; un TIR de zeci de tone ce este rostogolit pe o autostradă precum o minge de tenis etc. – nu sunt doar performanțe vizuale tehnice, ci reproduc, cu maxim realism, prăpădul

(este semnificativ faptul că filmând în plină „Alee a Tornadelor”, situată în zona centrală a Americii de Nord, regizorul De Bont a folosit 1,3 milioane metri de peliculă – în loc de 300.000 m. cât se folosesc normal pentru un film!).

N.B. – Copil fiind, autorul acestor rânduri a asistat în orașul Caransebeș, prin anul 1947, la un astfel de – rar, la noi! – ciclon: a văzut cu ochii săi teribilul „dragon-burlan” ce unea, unduind, cerul cu pământul (și care a spulberat zeci de acoperișuri, a răsturnat taxiurile-trăsuri din centru și a prăbușit tribuna stadionului de fotbal din marginea orașului, ucigând peste 20 de persoane!). Văzând filmul, mărturisesc că nu mi-a fost totuna...!

„PANICĂ ÎN TUNEL”

(„Daylight” – SUA, 1997 – durata 109 minute)

...Super-CATASTROFĂ: tunelul subacvatic ce leagă, în New York, insula Manhattan de New Jersey, este inundat parțial, apoi incendiat, în urma unui accident de circulație datorat traficului excesiv. Groaza e la ea acasă, grupul supraviețuitorilor se dă de ceasul morții spre a ieși cu bine la lumina zilei („Daylight”)... din grup face parte și un câine (adorabil!)... totuși, moartea pffindesste... și, exact la timp, apare EROUL: Kit Laura (provenit din rândurile clasei muncitoare!).

Ei bine, eroul nu este altul decât SILVESTER STALLONE! Din acest moment „catastrofa” s-a dus dracului, pentru că orice om de pe mapamond știe cum că SLY (indiferent că se află într-un ring de box, sau în pușcărie, în Vietnam etc.) își va conduce supraviețuitorii la izbândă (treacănd prin foc, printre palele unui ventilator-gigant, pe sub apă, ba chiar salvând și câțelul...!).

Intuind pesemne că Sly, cu banii lui, poate bloca realmente tunelul new-yorkez întru filmare, producătorii au avut salvatoarea idee de a folosi imensele platouri italiene „CINECITTA” din Roma aparținând lui De Laurentis (precum și o machetă), spre a da posibilitate echipei să facă praf totul în jur... inclusiv credibilitatea filmului. Apă servită cu tonele (oare unde s-ar fi scurs apa asta, în cazul unui accident real?), explozii cumplite, butaforie distrusă cu diabolică poftă..., șobolani ce stârnesc mai mult mila decât obișnuita repulsie... etc. Și Sage Stallone (fiul „dânsului”, de!), într-un rol secundar – pentru care și-a părăsit, pentru a doua oară, studiile universitare... Dar și o apariție tulburător de nostalgică, într-un rol de asemenea secundar, de bătrână aristocrată, a celebrei

CLAIRE BLOOM, eroina din „Luminile rampei” de Charlie Chaplin și din „Richard III” de Sir Laurence Olivier...!).

De jur-împrejurul
ecranului

„Mi-s ochii plini de lacrimi și de vise”

□ Radu Penciulescu în România – declarații inedite

Regizorul Radu Penciulescu a fost în această vară din nou în România ca să lucreze cu actorii tineri. Ca și anul trecut, în tabăra de la Castelul Arcuș de lângă Sf. Gheorghe, Radu Penciulescu vrea să lucreze în liniște, ferit de publicitatea dorită de presă. Așa cum a renunțat discret și definitiv în 1968 să mai fie directorul Teatrului Mic, așa cum a plecat în liniște din țară în 1973, așa cum a revenit după 20 de ani, câteva zile la Gala UNITER, Radu Penciulescu rămâne un artist care nu vrea publicitate și se ferește cât poate de mondenități.

În septembrie trecut, după tabăra de la Arcuș, chiar în ziua când s-a întâlnit cu foștii colegi de facultate, Lucian Pintilie, Sanda Manu, Valeriu Moisescu..., am avut privilegiul să înregistrez pe bandă video un scurt dialog. Rândurile care urmează sunt câteva fragmente inedite din acel interviu.

– Eu am plecat în '73 la niște prieteni ai mei la Paris, am mai stat pe acolo câteva luni, mi-a oferit cineva un contract de câteva luni în Suedia, într-un atelier, și-am stat acolo din ianuarie până în mai, în mai m-a chemat cineva să fac o piesă-n Anglia și m-am dus în Anglia, după aia au venit niște studenți de-ai mei din Suedia, au venit la Edinburgh la festival și mi-au zis „de ce nu vii d-ta înapoi?” și m-am dus înapoi, și uite așa, chestiile s-au întâmplat din aproape-n aproape, eu n-am avut propriu-zis opțiuni. În viața unui om când se întâmplă deciziile astea fundamentale ele sunt totdeauna spectaculoase, dar ele sunt spectaculoase ca rezultat, nu ca proces, pentru că un proces e mult mai lung și legat de evenimente mult mai puțin radicale decât actul ultim, actul final. Dacă cineva o să mă întrebe „Ai plecat din cauza lui Ceaușescu sau nu?” eu aș fi cu totul necinstit dacă aș spune „Da”, dar dacă aș spune „Nu” aș fi la fel de necinstit. Adică e o parte dintr-un întreg. Nici nu pot să-mi aduc aminte. Dacă mă întrebi ce s-a întâmplat acum 25 de ani, cum aș putea să-ți fac o descriere a unui moment din viața mea care s-a clasat undeva?

– Probabil, cel mai mult v-au colorat viața elevii.

– Da. E foarte simplu, pentru că niciodată nu am fost un regizor prea bun, ei numai și-nchipuie, domnii ăștia care se uită la mine și nu-mi mai țin minte piesele. Eu am avut noroc pe ici pe colo, uite cu

Rebengiuc, cu Georgică Constantin, și aveam așa, relațiile de suflet cu ei și făceam împreună minuni, așa, care ieșeau nu prin rigoarea mea artistică. N-am avut niciodată prea mare stomac creator, dar întotdeauna am avut, cum să spun eu, pasiune analitică și observație minuțioasă către proces și din cauza asta zi de zi ajungeam tot mai mult unde se construiește, nu la ce se construiește, până când am ajuns în viața mea să urăsc ceea ce se construiește. Mă refer la spectacol, un spectacol pe care îl faci nu mai este al tău. Îl auzeam pe Țoiu la televizor și cineva îl provoca și zicea: „Dar cititorul?” Țoiu zice: „Eu sunt propriul meu cititor, eu scriu cărțile ca să le citesc”. E, cam așa e și treaba mea cu studenții, ei întrebunțază o eventuală competență sau provocare pe care o primesc de la mine în viața teatrală cum le place lor. Eu nu mă refer la ce să facă cu instrumentul ăsta pe care eventual îl primesc, ci ei îl întrebunțază cum îi duc mintea și cum îi țin baierile stomacului. Pe când la teatru... De ce aveam eu problemele astea cu creația teatrală, asta care se finanțează? Întotdeauna am trăit faptul ăsta ca pe o serie nesfârșită de compromisuri, că un gând, un vis are fluiditate și materie misterioasă care se pierde în prima zi pentru că teatrul în care îl faci este prea greu, ca ziduri vorbesc, prea concret. Mai e chestia asta, pentru că ai actorul A care e exact ceea ce vrei și actorul B este cu câteva grade dedesubt sau alături, eu nu fac aprecieri de valoare ș.a.m.d. Și atunci vine un moment în care spectacolul nu numai că nu mai e al tău, dar îl iau în mână ăștia care vând bilete, organizatorii de spectacole, vine iar un alt moment când publicul îl ia și, totdeauna am senzația asta, că să faci teatru e un fel de permanentizare a tristeții... bărbatului care i-a fugit nevasta, sau... ce să spun?

„Eu sunt un fel de vampir”

Și după asta, e foarte bine să te întâlnești cu oameni tineri și să le sugi puțin din vigoare. Eu sunt un fel de vampir în felul meu, că viața mea este cât pot să folosesc eu din tinerețea asta care vine spre mine. Și evident ca un om cinstit încerc să și plătesc cu o anume competență, dar schimbul ăsta e baza adevărului

Radu Penciulescu după mai bine de 20 de ani pe o scenă românească: în 1995, la Gala UNITER, pe scena Operei.

meu uman și nu artistic. Suspiciunea cea mai mare o am împotriva cuvântului, să nu zic artistic, nu cuvântul, împotriva noțiunii de artisticitate, dacă asta spune ceva, artisticărie. Și din păcate prea mulți sunt bolnavi de artiscărie.

– La Arcuș ați spus că Shakespeare singur v-ar ajunge să lucrați.

– Nu, eu am spus că mi-ar ajunge să trăiesc, dragă, nu să lucrez. Dar asta stau eu acasă, cu el în mână și... Îmi ajunge, îmi dă destul subiect de gândire, el mă provoacă să fiu într-un dialog cu mine însumi apropo de el, nu de mine, care e permanent și e lung de mulți ani. Uite, dacă e să lucrez ceva, mai bine fac un vers din Shakespeare: „Mi-s ochii plini de lacrimi și de vise”. E, poți să stai pe replica asta 20 de ani dacă vrei. Dacă vrei, eu primesc provocarea asta și o fac, dar nu-mi trebuie mai mult, și rezultatul, ce s-a întâmplat cu ăla și cum i-a tăiat capul, asta e o poveste și povestea asta a scris-o el, au făcut-o alții, nu mă mai interesează s-o comunic eu, mă interesează s-o recepționez.

REMUS ANDREI ION ■

**Eugen Cristea (cu fața)
de mână cu Daiana Andreianu
(cu spatele)**

Membri:

Cristina Deleanu, Jeanine Stavarache, Ștefan Velniciuc, Eugen Cristea (cu voia dv., ultimul pe listă)...

Oameni de încredere:

Daiana Andreianu (balerină), Raluca Vornicel (balerină)

Agenți de scenă:

Nicolae Ieremciuc (regizor de culise), Laurențiu Calomfirescu (instalații de sunet și ascultare)

Șefa clanului:

Carmen Velcu (ziaristă, conducătoarea Companiei teatrale ROMTHALIA, companie aparținând fundației de schimburi culturale EUROART)

Sprrijinitori din umbră:

Ministerul de Externe – România, Ministerul Culturii – România

Reprezentantă a criticii clanului:

Alice Georgescu

**Cristina Deleanu, alături
de regizorul italian Renato Giordano,
pe plaja Mediteranei**

Clanul... sicilienilor

Regia din partea italiană:

Renato Giordano – director al Teatrului Tordinona din Roma

Piesa incriminată:

„Don Juan moare ca toți ceilalți”

Autor:

Teodor Mazilu

Coordonare (tot din umbră):

Teatrul Național „I.L. Caragiale” – București

Marele șef:

Ion Cojar – director artistic general

Locul acțiunii:

Festivalul de Teatru SALVO RANDONE – ediția a V-a, 1997, Caltabellotta, Sicilia și Centrul Român de Cultură și Cercetări Umanistice – Veneția

Mobilul acțiunii:

Prezentarea dramaturgiei românești peste hotare

**Ștefan Velniciuc, oferindu-i o tequilla Jeaninei
Stavarache, sub privirile amuzate ale doamnei
Carmen Velcu**

Limba folosită:

Italiană

Reacția publicului:

Excepțională

Reacția juriului:

Premiul Caltabellotta – acordat Companiei ROMTHALIA, pentru înaltul nivel profesional și calitativ demonstrat în montarea piesei „Don Juan moare ca toți ceilalți” de Teodor Mazilu, și pentru curajul de a propune astăzi, în ciuda a mii de dificultăți, un repertoriu multinațional, ce are ca scop promovarea unor culturi și limbi diferite, spre un mileniu trei multiethnic și fără bariere

Reacția clanului:

Pregătirea unor noi surprize atât pentru viitoarele festivaluri din Italia cât și pentru spectatorii români. Că merită...

Când fotograful dă mâna pictorului

Încă de la începuturile ei, fotografia a căutat să pună în scenă subiectul. Pentru a realiza anumite portrete, artiștii fotografi (cei autentici) nu ezitau să împrumute gestică și ținuta figurilor văzute în tablouri celebre. Mai multe experimente s-au făcut însă demonstrând că este posibilă o bună colaborare între fotograf și pictor. **Werner Pawlok** n-a căzut în banalitatea vulgară a fotografiilor care-i invită pe amatori să-și vâre capul într-un decor dinainte ales. El a realizat portrete ale unor celebrități mondiale, iar prietenul său, pictorul **Peter Böck**, a realizat „cadru” pictural al lucrării, convenit însă cu modelul. Insolitul nu se oprește aici pentru că pe tablou apare semnătura... modelului, făcând și mai ambiguă paternitatea lucrării! O expoziție cu lucrările acestor doi artiști a fost organizată de curând la Paris și în Elveția, stârnind un deosebit interes.

Marcello Mastroianni și Elena Sofonova

Marcello Mastroianni, a cărui moarte l-a fost deplânsă la ultimul festival al filmului de la Cannes, ar mai fi putut să primească un mare premiu internațional în 1987, dar tentativa a eșuat din cauza unor rivalități... rusești. Marele actor italian i-a cerut lui Nikita Mihalkov un rol în viitorul său film **Ochii negri**. Regizorul a acceptat, mai ales că și în concepția sa rolul i se

Un romancier spaniol

Arturo Perez Reverte s-a născut în 1951 și, după o strălucită carieră de ziarist, inclusiv ca trimis special la importante evenimente politice mondiale (războiul din Golf și cel din Bosnia), este acum socotit unul dintre cei mai promițători romancieri. **Maestrul de scrimă** a fost imediat ecranizat, un alt roman, **Tablou al unui maestru flamand**, a fost tradus în mai multe limbi. Alte două romane, **Clubul Dumas** și **Pielea de pe tobă**, i-au adus o recunoaștere internațională. Un povestitor remarcabil, spun comentatorii, care a știut să transforme romanul-foileton în mare roman. Intrigile sale subtile, apelul rafinat la istorie și cultură, spațiul adesea parabolic al romanelor au conferit scrierilor sale o modernitate stilistică deosebită și o mare forță narativă.

**„Marzella”,
lucrare de Kirchner**

Se spune că, în mare, frământărilor le plac din cultura germană doar câteva aspecte: muzica clasică, filosofia și soliditatea mașinilor. Această prejudecată simplificatoare funcționează și la nivelul altor culturi. Revenind însă la ideea inițială, se pare că francezii sunt dispuși să facă o concesie în ce-i privește pe nemți, acordându-le și calitatea de a se afla printre principalii exponenți ai artei expresioniste.

Cel puțin acest lucru s-a des-

Expresionismul german

prins după recenta expoziție **Expresionismul german între anii 1905-1914**. Din datele expoziției amintite a reieșit că Dresda, Berlinul și Münchenul au fost cele trei mari centre ale expresionismului german. Culoarele vii, liniile viguroase, asocierea cu arta primitivă, aspectul ușor deformat al desenelor menite să scoată în evidență drame ale existenței și, de bună seamă, respingerea clasicismului dulceag, constituie doar câteva dintre trăsăturile acestui stil. Emil Nolde, Paul Klee, Vassily Kandinsky, Max Pechstein, Ernst Ludwig Kirchner sunt doar câteva dintre numele artiștilor evocați, fie și pentru o anumită perioadă a creației lor. Considerată „artă degenerată” în timpul nazismului, expresionismul își ia, așadar, peste timp, o frumoasă revanșă față de toți cei care, dintr-un motiv sau altul, au avut anumite rezerve față de această mișcare artistică.

Din nou Mastroianni

Marcello Mastroianni, a cărui moarte l-a fost deplânsă la ultimul festival al filmului de la Cannes, ar mai fi putut să primească un mare premiu internațional în 1987, dar tentativa a eșuat din cauza unor rivalități... rusești. Marele actor italian i-a cerut lui Nikita Mihalkov un rol în viitorul său film **Ochii negri**. Regizorul a acceptat, mai ales că și în concepția sa rolul i se potrivea lui Mastroianni. Interpretarea lui Mastroianni, alături de actrița rusă Elena Sofonova, i-a adus premiul de interpretare masculină la Cannes. Filmul lui Mihalkov însă ar fi trebuit să primească marele premiu, dar s-a opus Elem Klimov, membru al juriului, și pe vremea aceea președinte al Uniunii Cineaștilor din fosta URSS, care nu-l avea la inimă pe Mihalkov.

Umor britanic

„În Anglia, unde opt luni pe an este iarnă și patru luni vreme proastă, scriitorii sunt în general depresivi. Uneori ei însă practică umorul pentru a-și alunga ideile negre“. Cam în felul acesta își începea o revistă franceză comentariul la traducerea cărții *Unchiul Fred și Comp.*, scrisă de P.G. Wodehouse „care a

ales ziua Sfântului Valentin a anului 1975 pentru a muri la vârsta de 94 de ani“.

Cartea respectivă conține povestiri în care apare un personaj pe nume Beach, un fel de majordom la un castel al unui nobil. Acesta nu pierde nici o ocazie pentru a transmite cititorului observațiile sale flegmatice sau vitriolante despre o aristocrație în decădere pe care o observă la ora ceaiului de la ora cinci sau în alte ocazii mondene. Rezultă un fel de commedia dell'arte cu accente britanice, un vodevil prin care defilează „prețioasele ridicole“ ale unei lumi ușor fantomatice, dar în fond simpatice.

Viața într-un supermarket

Cele 81 de minute ale Domnișoarei A. este titlul unei piese scrise de Lothar Trolle, un scriitor din fosta R.D.G., care este considerat unul dintre dramaturgii germani de viitor. Lucrarea a fost pusă în scenă recent și la Paris de către Michel Raskine. Spectatorii au avut surpriza să constate că cele 81 de minute pomenite în titlu sunt exact timpul de desfășurare a piesei. Pe scurt, este vorba despre întâmplările evocate sau dramele ivite între șapte casiere ale unui supermarket în timpul pauzelor. Un dialog permanent între aceste personaje, „paznicele templului societății de consum“, care visează, trăiesc. De multe ori ele vorbesc cu cuvintele altora pentru că s-au depersonificat, dar în totul piesa este considerată o utopie optimistă. „Nu-mi este teamă de teatrul de idei, dar m-am bucurat întotdeauna când teatrul a abordat problemele vieții reale“, a declarat regizorul, justificând într-un fel opțiunea.

Fapt destul de rar într-un spectacol, lucrarea lui Trolle oferă șapte roluri de femei. „Cred că sunt mai multe actrițe de calitate decât actori. Iar ele suferă adesea că nu li se dau roluri pe măsură“, a declarat autorul.

Eric Tabarly

Navigația și literatura

Nimeni nu scapă tentației de a face literatură. Chiar și dictatorii, chiar și persoanele care fac profesii dure păstrează în secret această dorință de a se manifesta și ca oameni ai condeiului. Este de discutat și chiar de psihanalizat această tendință a oamenilor de succes, în general, de a dori să fie apreciați sau măcar cunoscuți și ca persoane inspirate în fața hârtiei de scris.

Lăsând în seama filosofilor culturii să deslușească această taină, să consemnăm aici, așa cum a făcut-o și presa franceză, că în ultimul timp au apărut mai multe lucrări –

memorii, evocări, chiar încercări de ficțiune – scrise de importanți navigatori, unii dintre ei deveniți celebri pentru curse solitare. Unul dintre aceștia este Eric Tabarly,

dublu învingător al cursei solitare Transat. În cartea sa, *Memorii din largul mării*, el vorbește despre începuturile pasiunii sale pentru navigație, despre *Pen Duick*, prima lui navă, și doar amintește în treacăt aventura acelor curse, spre decepția fanilor săi.

Toate oceanele lumii, de Olivier de Kersauson, secundul lui Tabarly, sau *M-am reîntors*, de Thierry Dubois, nu depășesc nici ele, spune critica de specialitate, nivelul unor relatări modeste, rareori atingând virtuțile unei literaturi de calitate. Virtutea reală a acestor scrieri este însă alta: cei care iubesc cu adevărat marea sunt chemați să pornească în aventura care le este doar sugerată de aceste scrieri.

Vă place Bonnard?

Pierre Bonnard (1867–1947) a fost un pictor destul de cunoscut și apreciat, cu toate că a stat în afara modelelor atât de schimbătoare ale acestui secol. Colorist de mare finețe, portretist al adâncimilor psihologice, bun desenator și peisagist, Bonnard a fost un profesionist. Matisse a spus despre el: „A fost unul dintre cei

mai mari artiști pe care i-am cunoscut“. La cinci decenii de la moartea sa, omagiul adus artistului a fost mai degrabă discret: o retrospectivă itinerantă la Montreal, Londra și New York, o expoziție retrospectivă la Toulouse. Ultima dintre ele este o selecție de circa 100 de lucrări (desene, acuarele, guașe) puse la dispoziția organizatorilor de un nepot de-al artistului, plus o selecție de 32 de tablouri din colecția Bemberg, care oferă o imagine convingătoare despre acest artist cândva foarte popular.

Autoportret de Bonnard, 1930

Texte sub

● **RADU CIUCĂ, București.**

Povestirea intitulată **De ce să nu ne însurăm vreodată** dovedește că aveți imaginație și vervă, dar și că vă lipsește umorul, indispensabil pentru cine vrea să scrie – așa cum vreți dv. – proză satirică.

● **BOGDAN PAPANDOPOL, București.**

Ca prozator, sunteți simpatic și superficial. Schița **Aici nu este casa de nebuni!** se citește cu plăcere și se uită repede. Nu puteți rămâne la aceste improvizatii, lipsite de semnificație literară.

● **ELIA PAVLOVICI, Stupina, Galați.**

Poemul trimis („M-am închis în mine...”) are consistența unei petale de flori de măr. Dacă îl strângi între degetele unei analize critice, nu rămâne din el nimic.

● **FELICIA MOȘNEANG, Someș Odorhei, Sălaj.**

Chiar dacă mi-ați interzis să vă mai răspund în **Flacăra**, tot vă răspund. Mi-a plăcut, din scrisoarea dv. clocotind de indignare, un pasaj în care, uitând de mine și de glacialele mele aprecieri critice, descrieți atmosfera instaurată – pe pământ și în sufletul dv. – după o ploaie de vară:

„E minunată vara! Aș vrea să fie tot timpul vară! Aș îmbrățișa-o că-i a mea. Azi-noapte a fost furtună, a plouat cu tunete și trăznete (mii de...), sfântu' Ilie îmi face pe plac. Dimineață m-am veselit în grădină

printre zarzavaturi strălucitoare. Acum am făcut umbră și răcoare în cameră. Printre perdele un nor e atât de aproape, un clăbuc mare, în care, pășind pe fereastră, m-aș putea scufunda. Azi i-am luat cu mine pe Patricia Kaas și pe Freddie Mercury. (Ieri m-am odihnit cu un concert de Rahmaninov.) Sunt buni la tristețe, exasperări, disperări.”

● **ADINA-MIHAELA MIHAI, Ghermănești, Snagov, Ilfov.**

Poemele sunt și simpliste, și neclare – ceea ce reprezintă o performanță:

„Pe stradă într-un brad/ O groază de cioril/ Cu ciocuri mari/ Aruncă-n mine cu nuci/ Pe jos e verde/ Ninge cu nuci!”

Aștept să vă maturizați.

● **ROXANA SĂRARU, Dumești, Vaslui.**

Sunteți talentată, dar lipsită de experiență. Drept urmare, cu toate că în fiecare poem există câte o idee artistică originală, ea nu este bine pusă în valoare. Poemul **Primăverii**, de exemplu, rescris de un autor experimentat, ar putea deveni un poem extraordinar:

„Oare tu, primăvară,/ mai ești fecioară?/ Poetul te-a pictat cu pana lui/ și vocea cald/ ți-a modelat-o pictorul,/ un sculptor ți-a umplut parcul cu statui/ și oare tu, primăvară,/ mai ești fecioară?”

Sunt sigur că, dacă veți studia în continuare literatura (pe cont propriu sau urmând o facultate), veți ajunge un nume în poezia românească.

● **IULIAN CIMPOEȘU, Suceava.**

Poemele – cu sau fără rimă – atrag atenția prin țesătura lor de aluzii culturale și, mai ales, prin reconsiderarea subtilă a unor mituri:

„fuși gândule/ aleargă-n ideile/ prefă-te-n pântecul înfrunzit/ de smochin/ fuși gândule/ trece-ți jugul gâtului/ prin sabia de foc/ a îngerului virtuții/ goliciunea goliciunilor/ deșertăciunea deșertăciunilor/ smulge-ți gândule/ părul din cap/ la poarta raiului/ mărul s-a-ndepărtat/ ai mușcat din șarpe/ gândule/ veninule”.

Am reprodus, după cum vedeți, în întregime poemul **Izgonirea din rai**. Aș publica și altele dacă mi-ați trimite o fotografie color și un curriculum vitae.

● **Pentru toți corespondenții.**

Manuscrisele dv. trebuie dactilografiate sau măcar scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și date biografice însoțite de o fotografie color. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

Toate scrisorile dv. se citesc. Toate textele valoroase se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei, care se acordă în fiecare an, la 1 noiembrie.

Alt premiu, care nu se mai acordă anual, ci ori de câte ori este cazul, constă în publicarea celor mai valoroase culegeri de versuri, romane, piese de teatru etc. sub formă de carte, pe bază de contract.

Pe plicuri trebuie să scrieți următoarea adresă: Alex. Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

Umor involuntar

„În seara când ne-am cunoscut/ Pe cer trecut-au zeci de avioane.../ Îmi era teamă să te mai sărut./ Căci trupul tău era vândut./ Cu totul.”

LIVIU BAGYI
Sighișoara

„Lună, fecioară sfântă, căreia îi închin aceste versuri/ Ce luminezi condeiul meu, ce-a obosit/ .../ Nu-ți dăruiești lumina ca și altădat/ Tu inspirația, fecioară, mi-ai luat./ Iar dragostea, speranța, ce eu ți-am dăruit/ Cu o privire, galbenă, tu totuși m-ai mințit.”

CLAUDIU FIGULA
Satu-Mare

„Gândul a venit/ pe aripi de răni/ și-a deschis ochiul/ în pasiuni de zahăr tos.”; „Linia orizontului/ unește

capetele schizofrenice/ a două pietre./ Aici mi-am plantat unghia.”

SIMONA COMAN
Constanța

O schiță satirică

de Cristina Marian

MAȘINA DE SCRIS

Cristina Marian are treizeci de ani, locuiește în București și lucrează la o farmacie. Este o pasionată cititoare, iar în ultima vreme a început să și scrie, fără a fi încurajată de familie. („Fratele meu care este de meserie cinic mă descurajează tot timpul, mă amenință, mă sperie... A zis să vă trimit încercările mele dv., să văd ce voi păți. Știți ce a spus despre dv., „DUR ALEX SED LEX!“)

Deși neprofesionalizată ca scriitoare (sau poate tocmai de aceea), Cristina Marian are un stil alert și cu priză la cititor. Folosește foarte mult dialogul, prin intermediul căruia caracterizează personajele și ne face să ne imaginăm situația în care ele se află. Este ironică până în vârful unghiilor. Schița *Eșalon doi* se referă la activiștii PCR din timpul lui Ceaușescu și anume la acei activiști din eșalonul doi care au ajuns la putere după 1989, o dată cu Ion Iliescu.

Eșalon doi

- Pssss...
- ...
- Sisi...
- ...
- Sisi... ..
- ...
- Sisica?...
- Ce vrei, idiotule?...
- Te rog să mă ierți... Dormei?...
- Chiar dacă dormeam, acum m-am trezit.
Ai avut tu grijă de asta...
- Te rog frumos să mă scuzi... Mii de scuze... Credeam că mă aștepți...
- Bine, las-o baltă, nu dormeam... E frig și sub plapumă...
- Să vin să te încălzesc?...
- Nici să nu aud! Pleacă de aici!
- Numai pe post de calorifer...
- Nici gând! Vorbitorul a luat sfârșit!
Noapte bună!
- Hai Sisica... pun radiatorul în priză, să se mai încălzească aici.
- Nu-i cazul, eu bag și capul sub plapumă... Noapte bună...
- Du-te și te clemențește...
- Ce-ai zis?...
- ...
- Nu înțeleg dacă vorbești cu plapuma pe cap...
- Du-te dracului!
- Așa, Sisica, vorbește cu mine deschis, știi că te iubesc, orice mi-ai spune și mi-ai face... Știi că aș face orice pentru tine și de dragul tău...
- Ete nemi palacheș...
- Ce-ai zis!... Sisi, nu te înțeleg când vorbești de sub plapumă... Acordă-mi zece minute și nu te mai plictisesc...
- TU EȘTI CRETIN!
- Așa te vreau, Sisica, limpede, nu cu plapuma pe cap... Dacă mă lași să aprind lumina să-ți văd și ochii minunați...
- Să nu îndrăznești!
- Dar drepturile omului, ale soțului...
- Tu vorbești de drepturile omului, în societatea ceaușistă?...
- Taci, taci, Sisica! Dacă ne ascultă ăștia! Îmi compromiți cariera...
- Ești prea mic ca să fii ascultat de „organe“... Industria socialistă nu produce

atâtea microfoane...
- Taci, Sisica... Taci... În curând voi fi puternic și temut...
- Da... da...
- Te rog să mă crezi... Voi fi avansat...
- Portar la Palat...
- Nu râde, Sisi... E adevărat... Voi sări peste etape... În două luni voi ajunge în Eșalonul Doi...
- Cineva își râde de tine...
- Nu-i adevărat... Tov. Matei mi-a promis solemn...
- Alcoolicul ăla?...
- Nu vorbi așa... Știi ce putere are?...
- Și?...
- Mi-a zis că în curând voi fi numit secretar la județ...
- De ce, că ai ochi frumoși?...
- Nu, dar i-a plăcut materialul pe care l-am prezentat la lucrări...
- Ce, tâmpenia aia?...
- Nu, nu chestia cu agricultura... Un material despre Ilie Pintelie...
- Cine-i ăla?...
- Nu știi tu, un erou al clasei muncitoare?... Am învățat noi la citire, în clasele primare...
- A, ăla cu cangea?
- Nu, ăla-i Eftimie Croitoru!
- ăla cu sirena?...
- Nu, ăla-i Vasile Roaită!...
- Bine, dă-ți-i dracului, n-am chef de ei la miezul nopții...
- Ți-am adus cremvurști și sandviciuri cu șuncă de Praga... Am șutit și o șampanie, roz, care îți place ție...
- Degeaba, știu ce urmărești, dar nu mă cumperi cu nimic...
- Sisi, ca să-ți dovedesc că mă promovează... uite ce ți-am adus...
- Da...
- Stai o clipă...
- Guler și căciulă argintie... Ești un drăguț...
- Știam cât de mult îți dorești...
- Și sunt chiar ale mele?...
- Absolut!
- Ți mulțumesc, sunt foarte frumoase! Sper că nu le-ai furat...
- Vai de mine! Le-am luat de la magazinul nostru... Am deja acces la bunătăți...
- Hai să te pup, Filomelaș! Ești un băiat

de ispravă!
- Dar un pic de recompensă?...
Nu faci tu un... gest pentru mine?...
- Pe frigul ăsta? Fii rezonabil!
Las-o pe altă dată...
- Sisica, te implor...
- Nu... dragule, că răcesc... Cum să mă spăl pe gerul ăsta?...
- Îți încălzesc eu apă... te spăl eu...
- Nu, nu și iar nu!
- Te conjur, fă un sacrificiu!
- Când ne-om muta într-un apartament de Eșalon Doi va fi cald și atunci o să poți emite pretenții...
- Cât de repede va fi și asta, dar până atunci... Sisica... voiam să-ți fac o surpriză, dar mâine îți voi aduce o blană de nurec, lungă...
- Ei, acuma începi să și minți... Nu-i cazul, Filomelaș...
- Pe onoarea mea! Mâine îți aduc blana! Tu chiar nu înțelegi că am fost avansat?... Într-o lună ne mutăm într-un apartament din blocul DACIA. Vorbești cu un șef. Sunt în Eșalonul Doi. Încă un pas și...
- Filomelaș, te felicit...
- Mulțumesc... dar acum fii și tu bună...
- Hai să o amânăm pe altă dată...
- Sisica, mâine îți aduc blana de nurec... până în pământ...
- O să fac pneumonie... Vrei tu neapărat să mă îmbolnăvesc?...
- Dar încălzesc apa... și o să te spăl fără să ieși de sub plapumă...
- Auzi cum urlă crivățul și lui îi arde de prostii...
- După aceea... desfacem șampania și mâncăm cremvurști...
- De ce mă superi, Filomelaș?...
- Mi-e dor de tine... Nici n-o să simți... termin într-o clipă...
- Vrei tu neapărat să mă necăjești...
- Te rog, Sisica... durează doar un minut...
- Prea mult! O jumătate de minut!
- Accept...
- Vezi că te cronometrez... Treizeci de secunde...
- De acord...
- Bine... hai...

Pagini realizate de
ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

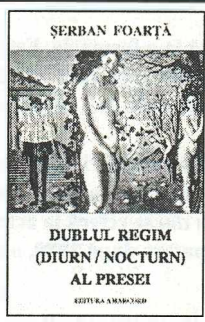
Alex. Ștefănescu

Mai sunt de citit mii de cărți...

Cultură

◆◆◆ Ioan Flora, **Iepurele suedez**, Asociația Scriitorilor din București și Ed. Cartea Românească, col. „Poetii orașului București”, 1997. 48 pag., preț neprecizat. Poet de limba română, născut în fosta Iugoslavie, Ioan Flora s-a impus prin temperamentul său artistic eruptiv, violent nonconformist. Poemele din recentul volum, **Iepurele suedez**, sunt de un prozaism ostentativ, constituindu-se în felul acesta într-o acuzație la adresa unei lumi pe care n-o mai interesează poezia.

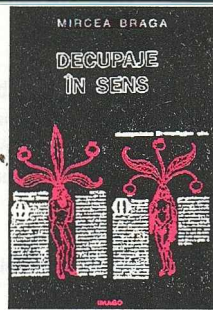
◆◆◆ Șerban Foartă, **Dublul regim (diurn/nocturn) al presei**, eseu, Timișoara, Ed. Amarcord, 1997. 108 pag., 4.900 lei. În poezie, în eseuri, în traduceri, Șerban Foartă este un dresor de cuvinte, capabil să obțină de la ele tot ce vrea. Acest spectacol de circ lingvistic (instructiv, chiar și când pare numai amuzant) constituie principalul element de atracție și al ultimei sale cărți, consacrate presei. Este vorba de o abordare eseistică, dar și politică, filologică și umoristică.

◆◆ Marcel Turcu, **Unchiul meu, aerul!**, 54 poeme din specia „sarcograme”, Timișoara, Ed. de Vest, 1997. 84 pag., 5.000 lei. Poet inteligent și netaientat, descoperit și încurajat în anii '60 de Geo Dumitrescu, Marcel Turcu practică un avangardism tardiv, lipsit de grație. Cititorul se simte contrariat – și, deci, interesat – la începutul lecturii, dar în scurtă vreme începe să se plictisească, din cauza artificialității teribilismelor în serie.

◆◆◆ Silvia Kerim, **Vedere din parfumerie**, București, ed. Du Style, col. „Destine”, 1997. 180 pag., preț neprecizat. Este cartea de memorii a unei bucureștence și se referă, în special, la acel București balcanic pe care l-a dăruit Ceaușescu. În sumar figurează și o scrisoare trimisă Silviei Kerim de Răzvan Theodorescu, care o felicită pe autoare pentru subiectul ales, ca și o suită de fotografii evocatoare realizate de marele fotograf Emanuel Tănjală.

◆◆ Mircea Braga, **Decupaje în sens**, propuneri de istorie literară, Sibiu, Ed. Imago, 1997. 168 pag., 6.120 lei. Studiile de istorie literară ale lui Mircea Braga sunt serioase (mai exact: prea serioase). Scriind despre proza lui Slavici sau, teatrul lui Goga, despre Ciuleandra sau Craii de Curtea-Veche, cercetătorul ia în considerare tot felul de circumstanțe istorice și principii estetice, dar pierde din vedere ceva „frivol” și totuși esențial: bucuria lecturii.

◆◆ Vasile Smărăndescu, **Secunda fără sfârșit**, L'Eternelle seconde, The Endless moment. Traduction française par Paula Romanescu. Translated into English by Magdalena Dumitrana. București, Ed. Cartea Românească, 1997. 108 pag., 2.000 lei. Volumul, trilingv, cuprinde haiku-uri – mai, apropiate de spiritul japonez decât cele scrise de alți români (autorul fiind interesat de atmosferă, nu de simbol). Totuși, de multe ori lapidarele și delicatele descrieri se dizolvă în banalitate.

◆◆ Theodor Codreanu, **Dubla sacrificare a lui Eminescu**, Târgoviște, Ed. Macarie, 1997. 176 pag., 7.000 lei. Combinând fantasmagoriile detectiviste ale lui Nicolae Georgescu cu speculațiile psihiatrice ale lui Ovidiu Vuia, Theodor Codreanu ajunge la concluzia elucubrăntă că Eminescu a sfârșit-o prematur ca victimă a unui complot iudeo-masonic. Acest mod șovin și melodramatic de a pune problema este nefavorabil unei înțelegeri profunde a ceea ce înseamnă poetul în cultura română.

◆◆ Adrian Popescu, **Italia subiectivă**, prefată de Marian Papahagi, Iași, Ed. Ars longa, 1997. Cunoscut ca un poet mereu inspirat și capabil să-și seducă cititorul, Adrian Popescu ne oferă de data aceasta o suită de impresii de călătorie din Italia, Grecia și Franța. Ceea ce ne plăcea însă în poezia sa ne displace în proză. Potrivit obiceiului său de poet de a se scălda în frumusețe, autorul impresiilor de călătorie înfrumusețează și realitatea din țările vizitate.

Legendă

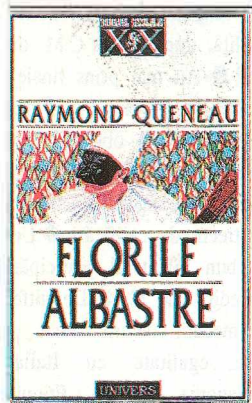
- ◆◆◆◆ Merită să faceți orice sacrificiu ca să o cumpărați
- ◆◆◆◆ Ar fi păcat să vă lipsească din bibliotecă
- ◆◆◆◆ Împrumutați-o de la un prieten, dar citiți-o
- ◆◆◆◆ Este suficient să o răsfoiți în librărie
- ◆◆◆◆ Considerați că nici n-a apărut

Notă. În această pagină sunt prezentate doar cărți românești. Editorii și autorii interesați ne pot trimite exemplare de semnal pe adresa redacției.

Noi apariții la EDITURA UNIVERS:

RAYMOND
QUENEAU

Florile albastre

200 pag., 15.000 lei
ISBN 973.34.0416.0

GEORGE
ORWELL

Zile birmaneze

240 pag., 19.000 lei
ISBN 973.34.0398.9

VÁCLAV
HAVEL

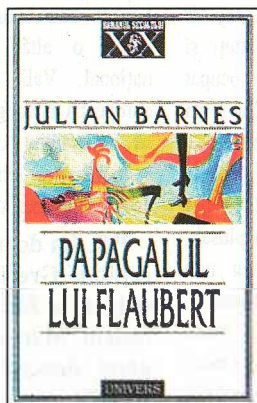
Viața în adevăr

200 pag., 18.500 lei
ISBN 973.34.0463.2

JULIAN BARNES

Papagalul lui
Flaubert

192 pag., 18.500 lei
ISBN 973.34.0455.1

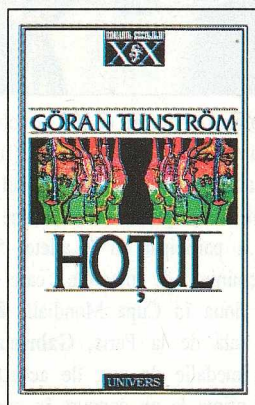
ARISTIȚA
NEGREANU
Metodă modernă
de franceză
pentru începători

406 pag., 30.000 lei
ISBN 973.34.0431.4

GÖRAN
TUNSTRÖM

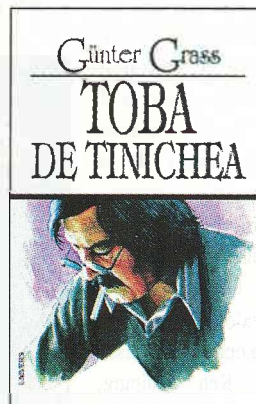
Hoțul

280 pag., 18.000 lei
ISBN 973.34.0435.7

GÜNTER
GRASS

Toba de tinichea

472 pag., 35.000 lei
ISBN 973.34.0456.x

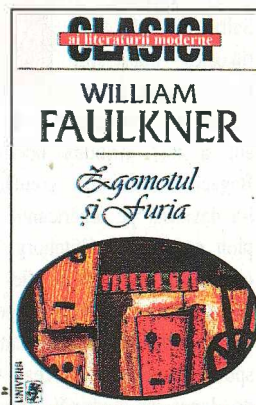
ERNESTO
SÁBATO
Abaddón,
Exterminatorul

384 pag., 26.000 lei
ISBN 973.34.0441.1

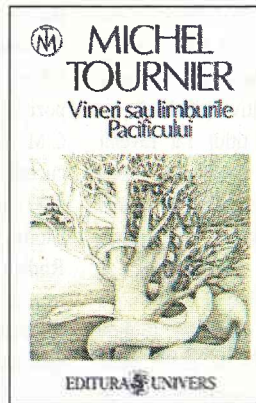
WILLIAM
FAULKNER

Zgomotul și furia

296 pag., 22.000 lei
ISBN 973.34.0420.9

MICHEL
TOURNIER
Vineri sau limburile
Pacificului

184 pag., 15.000 lei
ISBN 973.34.0426.8

Cultură

Aceste titluri se pot comanda la: EDITURA UNIVERS

Piața Presei Libere nr. 1, București 79739 • Tel: (401) 222.66.29; 617.55.25

25

GABRIELA, RODICA și LIDIA

podiumul atletismului românesc

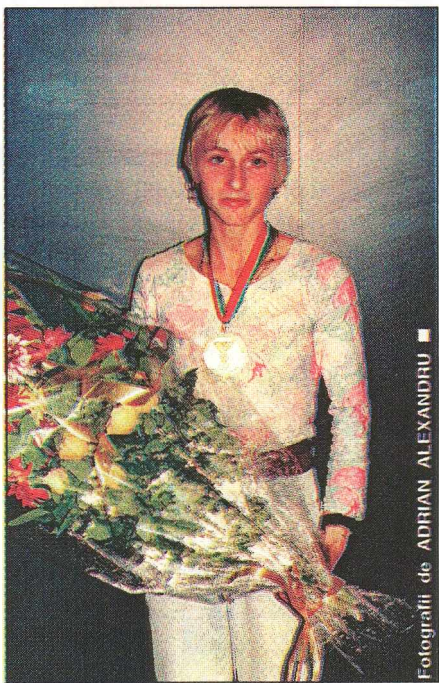
● Cea de-a 6-a ediție a Campionatelor Mondiale de atletism (Atena, stadionul „Spyros Louis”, 1-10 august) a reunit la start 1.957 concurenți (1.225 atleți și 732 atlete) din 200 de țări participante (209 afiliate), înregistrându-se astfel primele recorduri ● La Congresul 41 al IAAF, **Iolanda Balaș-Söter** (președintă a F.R.A.) a fost distinsă cu diploma de onoare și nominalizată între cei mai mari 12 atleți ai secolului care sunt în viață ● Pe lângă cununa de lauri, primii trei clasati au fost răsplătiți cu 60.000, 40.000 și respectiv 30.000 de dolari, iar pentru fiecare record mondial premiul ar fi fost de 100.000 dolari ● Doar americanul Allen Johnson (12,91 la 110 m. g.) s-a aflat la două sutimi de recordul mondial ● În schimb, s-au stabilit 83 de recorduri naționale și un record mondial de juniori (kenyana Sally Barsosio, medalie de aur) la 10.000 m ● Numeroase absențe de marcă: Gwen Torrence, Gail Devers, Irina Privalova, Hassiba Boulmerka, Ekaterina Podkopaeva, Inessa Kravet, Galina Cistiakova, Ren Ruiping, Linford Christie, Carl Lewis, Mike Powell, Dennis Mitchell ● Rusoaicele Anna Biriukova și Svetlana Masterkova, britanicele Kelly Holmes și Sally Gunnel, franțuza Marie-José Percec s-au accidentat

în timpul concursurilor ● Prima medalie de aur a fost atribuită ucraineanului Aleksandr Bagaci la aruncarea greutății (21,47 m), care l-a devansat pe americanul John Godina (campion mondial la Göteborg, 1995) doar cu trei centimetri ● După 5 zile IAAF a comunicat că ucraineanul, depistat pozitiv (efedrină), a fost descalificat. Ca urmare, titlul i-a revenit sportivului de peste Ocean ● Două alte cazuri de dopaj cu efedrină: francezul Pascal Maran (400 m.g.) și kazaha Oksana Zelinskaia (triplusalt), dar și două de folosire a stanozololului: rusoaicele Olimpiada Ivanova (clasată a doua la 10 km marș) și Liubov Tsioma (800 m) ● În cele 22 de probe masculine și 18 feminine au fost acordate 132 de medalii (44 aur, 45 argint și 43 bronz), cucerite de 37 de țări ● Ucraineanul Serghei Bubka (prăjină) a câștigat, începând din 1983, toate cele 6 titluri mondiale ● Germanul Lars Riedel (disc) – 4 titluri, americanul Michael Johnson (400 m), etiopianul Haile Gebrselassie (10.000 m) – ambii la al treilea titlu mondial, germanca Astrid Kumbernuss (greutate) și

Allen Johnson au realizat Marele Șlem (titlul suprem în 1995 și 1997, cel olimpic în 1996)

● Deși cu performanțe modeste, cubanezii Ivan Pedroso (lungime) și Javier Sotomayor (înălțime) și-au adjudecat probele respective ● Cea mai mare surpriză a C.M.: necalificarea ștafetei masculine a S.U.A. în finala pe 100 m ● Alte mari ratări: cehul Jan Zelezny (suliță) pe locul 9, irlandeza Sonia O'Sullivan (1.500 m) – locul 8, algerianul Noureddine Morceli (1.500 m) – locul 4, kenyanul Moses Kiptanui,

Fotografii de ADRIAN ALEXANDRU

triplu campion mondial (3.000 m obstacole) – locul 2, americanii Charles Austin (înălțime) și Randy Barnes (greutate), canadianul Donovan Bailey (100 m), jamaicana Merlene Ottey ● România a participat cu 7 atlete, 5 atleți și echipa feminină de maraton, care a ocupat poziția a doua în Cupa Mondială ● Ca și la C.M. în sală de la Paris, **Gabriela Szabo** a cucerit o medalie de aur, de această dată la 5.000 m, prima la un concurs în aer liber din istoria atletismului românesc ● La triplusalt, **Rodica Petrescu-Mateescu** a stabilit un nou record național (15,16 m) din prima încercare, obținând medalia de argint ● Tot ca la Paris, sportiva noastră a fost devansată (din a cincea încercare!) de cehoaica Sarka Kasparkova (acum cu 4 cm) ● După o cursă dramatică la maraton, **Lidia Șimon** a intrat în posesia medaliei de bronz ● Surpriză neplăcută pentru noi: Anuța Cătuna, deținătoarea recordului traseului, a venit abia pe locul 11, iar Aura Buia pe 18, Nuța Olaru pe 30, Alina Tecuță abandonând. Primele trei clasate ne-au adus însă „argintul” în Cupa Mondială ● La capi-

tolul neîmplinirilor se situează Monica Iagă (locul 13 la înălțime, doar cu 1,85 m, deși deținea a treia performanță mondială a anului), Bogdan Tudor (locul 11) și Bogdan Țăruș (nicu nu a prins finala!) la lungime sau chiar Felici Țilea (locul 5) la suliță, după ce la C.M. din 1995 ocupase locul 2 ● Au mai prins finalele Nicoleta Grasu (locul 10) la disc și Florin Ionescu (locul 12) la 3.000 m obstacole, iar Cristina Nicolau (recent campioană mondială la tineret), Stela Olteanu, Alexandru Vasile și Costel Grasu nu au trecut de calificări ● Uneste peste alta, cel mai bun bilanț al participării României la cele 6 ediții ale C.M. De altfel în clasamentul pe medalii ne-am situat pe locurile 13-14 (la egalitate cu Italia) devansând Franța, Japonia, Canada, Etiopia, Suedia, Marea Britanie sau Grecia (țara gazdă) ● Primul loc a revenit S.U.A. (7 aur, 3 argint, 8 bronz), Germania (5, 1, 8) și Cuba (4, 1, 1), completând podiumul ● În clasamentul pe puncte, la feminin România ocupă locul 8, cu 18 p. (podium: Germania 42 p., S.U.A. 41 p.,

Rusia 35 p.) ● Probabil cel mai fericit din delegația noastră a fost domnul **Mihai Zaharia**, în calitate de președinte al C.S. Rapid, ale cărui componente – Gabriela Szabo, Rodica Mateescu

și Anuța Cătuna – au avut prestațiile menționate, dar și ca antrenor (alături de soția sa, Georgeta Zaharia) al vicecampioanei mondiale, Rodica Mateescu, amintindu-ne astfel că, în 1982, o altă elevă a fostului recordman național, Vali Ionescu, devenea campioană europeană la lungime ● Nu putem încheia fără să adresăm cuvenitele felicitări tuturor sportivilor și tehnicienilor care ne-au prilejuit astfel momente de intensă bucurie.

P.S. La doar 5 zile de la triumful din capitala Greciei, Gabriela Szabo a participat, la Zürich, la FINAL FOUR (în cadrul Marelui Premiu IAAF), câștigând detașat proba de 3.000 m cu 8:27,78, ceea ce reprezintă cea mai bună performanță mondială a sezonului.

În aceeași reuniune, kenyanul Wilson Boit Kipketer, la 3.000 m obstacole, danezul (de origine tot kenyană) Wilson Kipketer, la 800 m, și etiopianul Haile Gebrselassie, la 5.000 m, au stabilit noi recorduri mondiale.

P. L. DUMITRESCU ■

**Marius Lăcătuș, 33 de ani.
Căpitanul echipei și antrenor secund.
Eroul meciului cu P.S.G.**

A scos un penalty, a dat pasa decisivă la golul al doilea și a marcat punctul victoriei. Pentru toți cei care l-au considerat „terminat”, prestația sa din partida cu vicecampiona Franței a fost o lecție de dăruire totală în joc, de inteligență, de profesionalism.

Astfel Lăcătuș a demonstrat ce înseamnă să fii mare jucător de fotbal, să fii vedeta echipei.

În Ghencea,

Steaua răzbună Naționala

□ Lăcătuș la apogeul carierei

● Din 9 meciuri disputate în preliminariile Ligii Campionilor, Steaua nu a pierdut nici unul ● De foarte multă vreme nu am mai văzut o echipă românească jucând într-o manieră atât de impresionantă într-o cupă europeană

● Rezultatul Stelei reprezintă și o lecție dată lui Dinamo pentru comportarea submediocră din partidele cu Knattspyrnufelag (!) și Oțelului pentru naivitatea din ultimele minute ale returului cu HIT Gorica ● Deși în decurs de patru ani a vândut cel puțin două echipe de vedete, Steaua reușește din nou să țină fruntea sus pe scena europeană ● Victoria împotriva lui P.S.G. este, poate, cel mai important rezultat al unei echipe românești de club din ultimii ani ● O mențiune specială pentru Mihai Stoichiță care s-a remarcat prin decența și fair-play-ul său ● E clar că UEFA nu ne mai vrea în

grupele Ligii Campionilor din moment ce tolerează hoțiile brigăzii spaniole de arbitri ● Chiar dacă Steaua nu se califică, ea a arătat că rămâne o forță fotbalistică de temut în Europa ● Apelând din nou la statistică, în 9 confruntări cu

Denis Șerban exultă la înscrierea golului victoriei de către Marius Lăcătuș

Declarațiile antrenorilor

ÎNAINTEA PARTIDEI

Mihai Stoichiță: „Am mare încredere în jucătorii mei și este important ca măcar opt dintre ei să joace fie și la doar 75% din potențialul lor maxim.” **Ricardo Gomes:** „Am venit aici cu gândul calificării și pronostictez victoria lui P.S.G. Ne mulțumim însă și cu un rezultat de egalitate.”

DUPĂ CONSUMAREA DISPUTEI

M. Stoichiță: „Victoria din seara aceasta aparține ECHIPEI, care a interpretat corect partitura pe care le-am cerut-o, minus unele greșeli comise în fața unor jucători de mare valoare. Nu vă pot promite calificarea, însă aș vrea ca la meciul următor să jucăm și mai bine. P.S.G. are o șansă mai mare, dar eu sunt optimist.”

R. Gomes: „Calificarea se va juca la Paris, dar nu pot spune că noi deja vom fi în Liga Campionilor. Ne așteaptă o partidă dificilă.” Subscriem și nădăjduim că Steaua va străluci în „Orașul-lumină”.

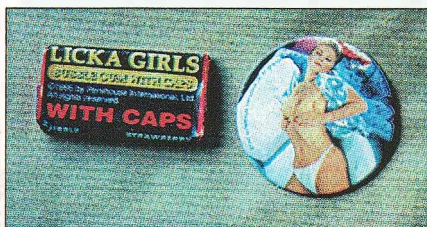
echipe din Hexagon, doar Universitatea Craiova (cu AS Monaco și Bordeaux) și F.C. Argeș (cu Toulouse) au avut câștig de cauză ● O amintire neplăcută din toamna lui 1993, atunci când P.S.G. întrecea cu 4-0 și 2-0 pe Universitatea Craiova în turul doi al Cupei Cupelor, din formația de atunci fiind prezenți acum, la București, Le Guen, Guerin, Rai și A. Roche ● Iar dacă succesul obținut de Steaua înseamnă o răzbunare pentru echipa națională, să menționăm fără plăcere că în toamna lui 1995, într-o triplă confruntare româno-franceză pe propriul teren, prima reprezentativă a cedat cu 1-3 (preliminariile C.E. '96), cea olimpică a „scos” un 0-0, iar „amicalul” juniorilor sub 18 ani l-am pierdut cu 4-1. ● Să nu uităm, de asemenea, că și la C.E. '96 am fost „clienții” francezilor.

ALEXANDRU ARION ȘI POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Sport

27

Incredibil, dar adevărat Mai nou, se ling poze cu femei

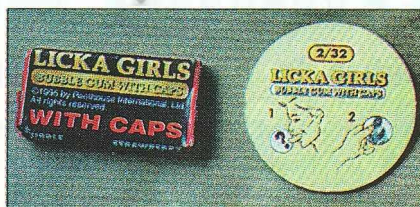
Pe piața românească – și-așa destul de bogată în toate cele... a apărut chewing-gum-ul însoțit de o poză care se linge! E vorba de un jeton pe care, în urma operației amintite – explicată pe verso printr-un desen; curat instrucțiuni de utilizare! – apare fotografia unei cetățence oarecum dezbrăcate.

Această aberație care încurajează

perversitatea în rândurile puștilor (principalii beneficiari), ca să nu mai vorbim de implicațiile (ne)igienice, afișează, culmea și un copy-right, aparținând firmei Penthouse International Ltd., editorul unei celebre reviste sexy.

Comentariile sunt inutile. Nu însă și o reacție a Oficiului pentru Protecția Consumatorului. Așteptăm.

(T.C.Z.)

Inundațiile au răvășit Europa

Salvarea poate veni din România

Vara aceasta, inundațiile au terorizat o mare parte din Europa. Din nefericire, nu e vorba numai de 1997 și numai de continentul nostru – revărsările apelor – se petrec aproape permanent în câte un colț de lume.

Exceptând îndiguirile, mare lucru nu se poate face pentru a stăvilii furia apelor. În schimb ar putea exista rezultate mult mai bune în ceea ce privește salvarea sinistratilor și a bunurilor care pot fi recuperate.

În acest scop, inventatorul Paul Matei, despre care „Flacăra” a mai scris, propune tractorul amfibiu Daky 777, în două variante: cu șenile și cu pneuri speciale. El este realizat prin combinația unui șasiu de tractor cu o caroserie modificată de microbuz de teren.

Daky 777 poate remorca plute, transportă oameni și materiale și se deplasează fără probleme pe terenuri sau drumuri acoperite de apă. Un „palpator electronic” depistează gurile de canal și gropile, prevenind blocările și prăbușirile. Mai mult decât atât: prin decuplare de la

TRACTOR AMFIBIU DAKY 777.

ESTE O CREATIE UNICA CA OMUL A INVENTAT IN NOI DESTINATII OLINA PLANTATI, CURENDA MARI PREVEDERI METEOROLOGICE. OR SE CARACTERIZEAZA PRIN APARITIA DE ANOMII - NOI - INUNDATII, MISCAII NEREGULATE, FENOMENI DE PESTI DE LA FIECARE LA CEE. ESTE IN SORTEL DIMENSIONAL AGROSTOTIVAT SOLIDAR NO BARE CE CE PESTERI DE VENT, SI FENOMENI NEREGULATE. AN OMNIT SI FENOMENI TRACTORUL DAKY 777, IN DOUA VARIANTE CU ȘENILE SI CU PNEURI SPECIALE, CARELE DE A TREVORNI IN SALVARE DE VIETI SAU BUNURI IN ZONE IN CARE TRACTORUL NO POATE PATRUNDI IN REGULA NOI UN MILOLO MUTRE CUNOSUT.

TRACTORUL AMFIBIU DAKY 777, ESTE REALIZAT PE BAZA UNUI COMBINAT INTER UN SASTU DE TRACTOR SIO CAROSERIE MODIFICATA SI ADAPTATA DE MICROBUI DE TEREN OPERATILE PE CARE ESTE OMNIT DE A PRESTA IN CONDITIILE AMNITIE SINT.

- INVENTATA SI REMORCARE DE VITRE FENOMENI SI IMPROVIZAT IN ZONE ACOPERITE DE APA (DUMURI SI SCENIE INUNDAT) IN MISTIUNI DE SALVARE SAU AJUTORARE A SINISTRATILOR (CAMEI SAU ANIMALE).

- PRIN DECOPLARE DE STRUCTURA TRACTORULUI, DAKY 777 DEVINE O RAPIDA SALTA DE TRACTOR SI SALVARE.

- FINE DOTAIA CU O SCARA EXTERIOARA SIET INPRATICABIL.

- TRACTORUL AMFIBIU DAKY 777, ESTE DOTAIA PENTRU A SE PUTEA DEPLASA PE ȘENILE SI CU PNEURI SPECIALE, CARELE DE A TREVORNI IN SALVARE DE VIETI SAU BUNURI IN ZONE IN CARE TRACTORUL NO POATE PATRUNDI IN REGULA NOI UN MILOLO MUTRE CUNOSUT.

Inventator: Matei Paul (România)

șasiu, cabina se poate transforma în șalupă!

Date fiind pagubele imense provocate de inundații, nici o soluție nu trebuie neglijată. Cei interesați în acest proiect pot lua legătura cu inventatorul prin intermediul revistei „Flacăra”.

(T.C.Z.)

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Alexandru Păsărin

★

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

★

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Fondată în 1911 de C. BANU

Redactor șef: TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Secretar de redacție: CRINA GORGIOI

■ REDACTORI - Alexandru Arion, Diana Boicescu, Cătălin

Mihuleac, Liliana Petruș, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORECTURĂ - Angela Stănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion,

Stefan Nicolae, Horia Pătrașcu, Alex Stănescu

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur

(Italia), Mihai Rusu (Germania), Gabriela Adam-Opaiț

(Austria)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZUGBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
Nicoleta Burtea, Maria Călin, Violeta Dragomir,
Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Badea, Cora

Cloceanu, Nicolae Dumitru, Florian Ferezan,
Virgil Lungu, Daniel Nica, Valeriu Radu, Nicolae Șerban

RESURSE UMANE: Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: VIORELA TUDOR, Elena Anghel, Antoaneta

Teodorescu, Florența Tudor

DOCUMENTARE: Liliana Oțeanu

PUBLICITATE (222.68.05): Elena Popescu

ADMINISTRATIV: DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu, Dumitru Țutoiu

Ciitorii din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28,

fax 222.82.89, sau prin S.C. „Rodipeț” S.A., P.O. Box

33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele

la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă,

revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă

pe anul 1997 la poziția 4368.

ISSN: 1220-773x

TIPOGRAFIA
tel. 01/613.82.96

CICERO
fax: 01/312.46.83

Preț: 2000 lei

**Multe posibilități,
o singură alegere:**

DACIA nova

SC AUTOMOBILE DACIA SA
0401 Colibași, str. Uzinei nr. 1-3
ARGEȘ, ROMÂNIA
tel: (40) 48 634800; 627800
fax: (40) 48 630788

Dacă vreți să țineți pasul cu
Tehnologia Modernă,

Țineți Pasul cu:

*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

**Blue Ridge
International**

Computers S.R.L.

Prin noul său magazin
din str. Ștefan cel Mare nr. 50

Tel: 211.69.63; 211.69.68; 211.68.52 Fax: 211.69.68

Vă oferă:

Întreaga gamă de PC-uri A-Tronic 486 și 586

Imprimante - matriciale
- laser, inkjet

Modemuri interne și externe

Componente de rețea

Componente Multimedia

Echipamente de radiocomunicații

Monitoare color

Accesorii, consumabile, jocuri interactive CD

Mobilier de calculatoare

OKI, CITIZEN

HEWLETT PACKARD

GVC

DAMPEX NOVELL Approved

CREATIVE LABS,

PANASONIC, SONY

ALINCO

CTX, PHILIPS